

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

Litterae Recentiores

Octavo n°. 694.

694

A

P R O E V E N
VAN
G E E S T E L I J K E
ODEN EN LIEDEREN:

UITGEGEEVEN DOOR
A H A Z U E E R V A N D E N B E R G.

VIERDE DEEL.

PROEVEN
van
GEESTLIJKE
ODEN EN LIEDEREN.

J. de Wit, J. a. sculp.

TE UTRECHT, Bij
JOANNES VAN SCHOONHOVEN.
MDCCCV.

AAN MIJNS

BROEDERS ZOON.

Zie daar, mijn Neef! dit bundeltje gezangen,
U, op uw beurt, geschonken van mijn hand.
Van mijne hand, zult Gij het graag ontvangen,
En 't eeren als een dierbaar liefdepand.

Verpoost Gij liefst uw naarstige oefeningen,
Als ge u, met zang en symbelspel vermaakt:
Hier vindt Gij stof, om, tot uw nut, te zingen,
Zoo maar uw zang uw hart in nadruk raakt.

En hebt ge eens 't eind van 't oefenperk gevonden,
Waar in Gij thans verkeert, met zoo veel lof,
Zoo dat Gij 't Woord der Waarheid moogt verkonden,
Mijn zangstof zij dan steeds uw predikstof.

**Poog dan elk mensch zijn diep bederf te leeren;
Wijs hem den zoen, dien Jezus dood ons bleet;
En leer hem God, voor zijn verlossing, te eeren:
Zoo heeft hij stof tot klaag- en vreugdelied.**

**Laat Christus door 't geloof uw hart bewonen,
Wees trou aan God, getrou aan allen plicht:
Zoo zingt Gij eens, op reiner hooger toonen,
Het lied des Lams, voor 's Heeren aangezicht.**

Zie

Zie hier, geëerde Lezer, het vierde Deeltje van deze kleine Verzameling. De overtuiging, die ik had, van genoeg, 't welk velen in mijne uitgegevene Lieder en vonden, gelijk de aanhoudende begeerte na dezelve zulks aanwijst, en de verzekeringen, die mij daar van, van tijd tot tijd, van bekenden en onbekenden, zijn ter hand gekomen, hebben mij overgehaald, om van dezen arbeid nooit geheel af te scheiden. Vooral is mijn ijver wederom aangelooid, toen men, ook aan mij, den last mede opdroeg, om een Christelijk gezangboek te verzamelen, waarvan zich onze hervormde gemeentens, met en nevens de psalmen, bij den openbaren Godsdienst zouden kunnen bedienen. — Behoudends de waarde van onze Nederlandsche Dichters, die ik hier mede geenzins wil verkort

hebben, is er weinig, ongemeen weinig, bij hen voorhanden, dat ons voorgekomen is, van dien aard te wezen, dat men hetzelfde tot openbaar Godsdienstig gebruik zou durven voorstaan. Zoo men aan den opgedragen last voldoen zou, bleef er derhalveniets anders over, dan dat men in dezen tijd gepaste liederen opstelde, of uit andere talen in het Nederduitsch overbragt, om het groot ledig in dit vak eenigzins aan te vullen. Daar ik te voren reeds in het zelve gearbeid had, en het mij, in weerwil van mijne jaren, door Gods bijzondere goedheid, daar toe aan de krachten noch niet ontbreekt, heb ik tot het eene en het andere het mijne gaarne willen toebrengen, en hier aan is een gedeelte van de liederen, die ik hier geve, zijnen oorsprong verschuldigd.

In het vertalen of navolgen, heb ik mij wederom van dezelfde vrijheid bediend, als voorhemen. Sommigen van deze liederen zijn geheel overgezet; anderen voor een gedeelte; sommigen heb ik geheel behouden; van anderen heb ik grooter of kleiner deel weggelaten; 't zij dan, om dat

ze mij tot het bedoeld gebruik te groot voorkwamen, 't zij dan, om dat ik de overzetting van eenig bijzonder deel, voor mij althans, niet wel doenlijk vond; in dit laatste geval heb ik, wanneer het geheel van het lied zulks missen kon, liever iets willen achterlaten, dan eene manke overzetting geven. — In de stukjes, die ik als mijne eigene opstellen levere, heb ik dikwijls een uitheemsch model voor oogen gehad, 't welk zij, die met dit soort van zaken wat bekend zijn, lichtelijk ontdekken zullen. —

Het is er evenwel ver af, dat ik alles wat ik hier levere, tot openbaar gebruik zoude durven voorstaan. Het grootste deel verklare ik alleen geschikt, voor bijzondere oefening, die ik er ook alleen mede bedoeld hebbe. Of er van het overige eenig gebruik in het gezangboek voor onze Kerk zal kunnen gemaakt worden, zal de tijd moeten leeren. Maar wat hier ook van zij, ik heb wel eenige hope, dat die zelfde goede God, die mijne vorige uitgegeven gezangen, tot bijzondere siche-

ting rijkelijk heeft gelieven te zegenen, ook deze pogingen, tot opwekking en troost van bijzondere Christenen, wel zal willen doen dienen, en daar mede zal ik mijne moeite rijkelijk beloond rekenen.

Uit louter beleefdheid voor anderen, had ik, in het derde deeltje, van vertalingen van GELLERTS liederen, die ik voor vele jaren gemaakt hadde, geen gebruik gemaakt. Men had mij verzocht zulks na te laten, omdat men voorhad, eene nieuwe overzetting van de geheele verzameling van GELLERT uit te geven. Doch dewijl daar eindelijk niets van gekomen is, en ik grond meen te hebben, om vast te stellen, dat daar van nimmer iets komen zal, heb ik geen reden gevonden, om alles, wat ik daar van voorhanden had, langer ongebruikt te laten liggen. Dit is de reden, dat men, in dit vierde Deeltje, wederom eenige Oden en liederen van dien waardigen Dichter aantreft, die naar mijn inzien tot sieraad van deze verzameling verstreken zullen.

Het laatste stukje, dat men hier vindt, is geen
eigen

elgen opstel; ook geen overzetting. Het is oorspronkelijk van onzen ouden vromen Eibergschen zanger WILLEM SLUITER, en moet geheel als het zijne aangemerkt worden. Doch die de moeite wil nemen, om hetzelfde met zijn oorspronkelijk te vergelijken, die zal zien, dat het in den vorm eene groote verandering ondergaan heeft, waardoor het, tot gebruik van den tegenwoordigen tijd, veel meer geschikt is. — Mijne verandering van een ander lied van denzelfden dichter, *troost tegen de ure des doods*, en mijne vertaling van het lied van SCHLEGEL, *de Verlosfer aan het Kruis*, heb ik hier niet bijgevoegd, om dat ze, in mijne uitgegevene *gedachten over geestlijke oden en liederen*, reeds gedrukt zijn: welke *gedachten* ik, als een aanhangzel tot deze verzameling, wil hebben aangemerkt.

Daar ik niet voorzien kan, dat er verder iets van dit soort van eenig belang, uit mijne hand te wachten is, besluite ik hier mede deze verzameling. Ik heb er, tot meerder gemak, eene algemeene lijst van alle oden en liederen, in de vier Deelen, vol-

gends

gends het a, b, c, bijgevoegd, en zou ook gaarn eene aanwijzing van gepaste zangwijzen, tot dezelve, gegeven hebben: doch ik wist geene melodijen, tot alle deze stukjes aan te wijzen. Daar bij zou ik dan buiten twijfel dikwijls in den grooten misflag vervallen wezen, om melodijen aan te wijzen, die wel met de dichtmaten der gezangen overeenkomen, maar die minder gestemd zijn, voor den inhoud, en somtijds een klaagtoon voor een vrolijk lied, of omgekeerd, hebben moeten opgeven, het welk niet vrij is van groote ongerijmdheid. Liefhebbers van sichtige gezangen zullen zelve zich daar mede beter naar hunnen smaak kunnen helpen.

Daar de vorige deeltjes, in dezen drukvorm, in zoo veler handen waren, sprak het van zelfs, dat ook dit deeltje eerst in denzelven behoorde te worden uitgegeven, en zij, die zich van den groot Octavo druk bedienen, zullen, zoo spoedig mogelijk, ook van dit deeltje, in dien vorm, kunnen gediend worden, daar hetzelfde reeds aldus gedrukt wordt.

Voor eenige drukfonten vrage ik verſchooning.

A R N H E M,
Sprokkelm. 1805.

D E

NABIJ ZIJNDE DOOD.

Mijn Vader en mijn Rechter deed,
Tot op den rand van 't graf, mij komen:
Naauw voelde ik noch, in al dat leed,
Iets van den zoeten troost der vroomen;
Mijn lijden had schaarsch wederga,
Ik smachtte, hijgde naar gena.

Met de oogen op mijn Midlaars straf,
Zonk mijne ziel diep voor hem neder:
Hier was mijn graf, daar was zijn graf: —
Ik smachtte nu om troost niet weder!
Ik smaakte nu volop het zoet
Van zijnen troost, in mijn gemoed.

A

Wat

Wat troost! verlost, verlost te zijn!
 Wat zoete, zaalge troost in 't sterven,
 Wanneer 't niet anders is dan schijn,
 Dat God mij, zondaar, zou verderven:
 Hem, bij wien 't alles viel te ligt,
 Wat ik in 't leven had verricht.

Heer, Heer, almachtig troostet Gij!
 'k Lag op den rand des grafs alreede,
 En zaalge ruste omstroomde mij,
 En hooge goddelijke vrede.
 Dat is geen menschenkracht, die 't hart
 Versterkt in onze laatste smart!

Het is uw kracht, o Gij, die stierft,
 Daar ik mijn kracht in heb gevonden!
 't Geen Gij door uwen dood verwierft,
 Door 't dierbaar bloed uit uwe wonden,
 Dat heil, zoo Goddelijk, zoo hoog,
 Dat zag op aard nooit menschenoog!

Geen oor hoorde ooit; nooit is in hart
 Van eenig sterfing opgekomen,
 Wat vreugd, na korte stervenssmart,
 God uit ontferming voor zijn vroomen,
 Hun die hem dienen, heeft bereid,
 Tot in eene eindlooze eeuwigheid.

Van

Van God verlaten hingt Gij daar,
Van God verlaten, voor elks oogen,
In zweet en bloed, verbleekt en naaf:
Wat mensch zou dat bevatten mogen!
Wat Engel, die het ooit bedacht?
Daar hebt gij 't ons te weeg gebragt.

DIT EN HET ANDER
LEVEN.

Ik ben een vreemdeling op deze aard,
En kort zijn mijne dagen;
En last op last, die mij bezwaart,
Vermeert mijn stof tot klagen:
Maar eeuwig heil voor 's Vaders troon,
Verstrekt mij eens tot heerlijk loon,
En geeft mij moed in lijden.

Thans noch gedrukt door 't zwaar gewigt,
Van 't lastig pak der zonden,
Vergeet ik telkens mijnen plicht:
Wie telt, wie kent mijn zonden!
Maar eens word ik van misdaan vrij,
Eens heilig, zalig, Heer, als Gij,
Wat troost voor mij in 't levent

De

De spotter smaadt uw Zoon, o God!
 Die voor ons is gestorven.
 Verblind, door 't nietig aardsch genot,
 Voor 't heil door hem verworven.
 Eens beeft der spottren schaar, daar hij
 Als rechter zitten zal, maar wij
 Wij zullen eeuwig juichen.

Hier klaag ik u, in stillen nacht,
 Met tranen al mijn zorgen,
 En 't hart herhaalt dezelfde klagt,
 Bij 't kriecken van den morgen.
 Een blik ten hemel troost mijn hart,
 En eens vergeet ik alle smart,
 In 't eeuwig zalig leven,

Denk ik, wat vrees mij ligt noch wacht,
 Wat smert in verre dagen,
 En vraag ik, ach! van waar de kracht,
 Om al dien last te dragen?
 Dan maakt een blij vooruitgezicht
 Op de eeuwigheid mijn lasten ligt,
 En geeft mij moed en krachten.

Wanneer de dood 't zij spoedig , of
't Zij traag , mijn sponde nadert ;
Wanneer , tot mijner vaders stof ,
Mij God in 't graf vergadert ,
Dan sterf ik blij. Voor Jezus troon
Vindt al wie overwint zijn kroon.
Ook ik zal die daar vinden :

Heer , wat Ge ook over mij bescheidt ,
Schenk mij dees troost in 't harte !
Mij sterke uw zalige eeuwigheid ,
In al mijn aardfche smarte !
Die zij mijn heil , wanneer ik sterft
En 't deel , dat ik voor eeuwig erf ,
Met al uw lievelingen

V A N H E T

V E R T R O U W E N .

Ja, stel die woord op berg en rots,
Met eeuwig schrift ten toon.
En ieder, in wiens oog het val,
Die leze wat hij sprak :

Verbrijzeld worden zal de rots;
Instorten 't hoogst gebergt:
Maar mijn genaverbond met U,
O vroomen, staat steeds vast.

Treed heen door gloeiend vuur en vlam,
Door waterstroom en meir,
En 't vuur verzengt u zelfs geen draad,
En 't water raakt u niet.

Stap stout het ijslijk schrikdal in
 Der schaduwe des doods:
 Zelfs daar hebt gij geen grond van vrees,
 Ik treed er aan uw zij.

Schoon 't alles 't onderst boven raakt,
 't Gebergt verkeert in zee,
 En de aard zich uit haar plaats verzet,
 Ik zal uw toevlucht zijn,

Dit leze elk in wiens oog het val,
 En worde vroom en goed.
 Want eeuwig en onwankelbaar
 Is Gods genaverbond.

Ja zijn verbond blijft onbewaegd,
 Veel meer dan berg en rots.
 En beidt hij eens, zoo beidt hij toch
 Nooit over zijnen tijd,

ON-

O N W E D E R.

De dampkring om ons heen verdikt,
Het vee en 't menschdom hijgt.
De lucht wordt donker; alles schrikt,
En al het schepsel zwijgt.

De donder nadert: maar geen nood!
Gij maakt uw heerlijkheid,
O God, ook in den donder groot,
Waar hij zijn stem verspreidt.

Den zondaar slechts, die u niet kent,
Zijt gij verschrikkelijk;
Maar hem, die u in Christus kent,
Is alles liefdeblijk.

Tot zegen is uw zonnlicht,
Tot zegen dag en nacht,
Tot zegen strekt uw strafgericht,
Tot zegen's blikfems pracht.

Doch wij zijn stof, o Heer! o ja!
Zorg dat ons niets ontbreek,
Dat hagel niet ons graan versla,
Geen bliksem brand ontsteek.

Uw onweer zuivere onze lucht,
Uw regen drenke ons zaad,
En 'sdonders schrikkelijk gerucht
Vermaan ons tegen 't kwaad.

Geef dat wij vrij van angsten zijn,
Hoe fel ook 't onweer woedt.
Weg bange vrees! De vrees heeft pijn,
En God is eindloos goed.

GOD

GOD IS GETROUW.

Wertel steeds uw weg op God,
In gevaren; onder spot;
In een tijd van ramp en druk;
Zelfs in 't smertlijkst ongeluk.

Want uw God vergeet u niet,
Hij die alles overziet,
Wat u nut, schoon 't u mishaagt,
Als gij 't maar gelaten draagt.

Hoop op hem; wees in hem stil,
Want hij is getrouw, en wil,
Hoe ook 't onheil woelt en woedt,
Schenken 't eens beloofde goed.

Kunw

Kunnen stormen tegen hem
Zich verheffen 's donders stem
Razen, dat al de aarde beeft,
Zoo de Heer 't bevel niet geeft?

Zwijgt, zoo ras de Heer het wil,
Zelfs de noodorkaan niet stil?
Ziet ge, als die heeft uitgeloeft,
Niet dat alles beter groeit?

Want God is geen menschenkind,
Die bedriegt; is niet gezind,
Als uw hart, dat wankelbaar
Beeft als bladren, in 't gevaar.

Hij volbrengt, wat hij belooft.
Wacht hem wis, want hij ontrooft,
Eer noch dan gij 't hoopt gewis,
U aan uwe duifternis

Eens rijst u een dag omhoog,
Dien nooit nevel dekt voor 't oog,
Dan blijkt elk die hem verbeidt,
Zijne trouw in eeuwigheid.

G E D U R I G E

D O O D S H E R I N N E R I N G .

Wat zorgt ge angstvallig voor uw leven?

Het Godgelaten overgeven .

Is ruste en plicht, dien God gebiedt.

Gij moet het lieven, vieren, achten;

Het dankbaar als een plicht betrachten,

Verliezen als verloort gij 't niet.

De' dood moet u geen schrikbeeld strekken;

Maar om tot wijsheid u te wekken,

Moet hij u steeds voor oogen staan.

Hij moet den wensch tot leven mindren,

Maar u niet in uw plicht verhindren:

Hij vuur veel eer uw ijver aan.

Wordt

Wordt gij vermoeid in uwe plichten,
Zoo laat de dood u onderrichten,
Hoe kort uw vluchtig leven zij.
Zeg steeds: zou ik met goeddoen wagten,
Mijn tijd tot nuttig plichtbetrachten
Vliegt als een vlugge schim verbij.

Denk aan den dood, als booze lusten
In 't heimlijk uwe ziel ontrusten.
Verftik ze; licht is 't ras te laat.
Zeg: kan ik niet noch heden sterven?
Al kon ik des 't heelal verwerven,
'k Deed echter nimmer zulk een kwaad.

Denk aan den dood in blijde dagen:
Kan uw vermaak zijn beeld verdragen,
Dan is het goed en schuldeloos.
Zeg, wilt ge uw vreugd noch grooter maken,
Wat rein vermaak zal ik eens smaken,
Daar ik zal leven eindeloos!

Denk aan den dood, als ge u ziet eeren,
Wanneer uw goedren zich vermeerren,
Dat ge in hun strik niet raakt verward,
Gedenk aan de ijdelheid van 't leven,
Op dat, als 't u eens zal begeben,
U zulks niet al te bitter smart.

Denk

Denk aan den dood, wanneer uw leven
't Al mist, waar rijken hier naar streven.

Zeg: ben ik hier om rijk te zijn?
Heil mij, als ik in Christus sterve!
Dan is een onbevleelijke erve,
Dan is des hemels rijkdom mijn.

Denk aan den dood in tijd van rampen.
Zeg: 't leed, waar vroomen hier mee kampen,
Valt ligt voor ieder, die gelooft;
Ik lijde, maar van alle lijden
Zal mij de dood ras, ras bevrijven.
Hij drukt mij de eerekroon op 't hoofd.

Denk aan den dood, als stoute zotten
Den godsdienst en 't geloof bespotten,
En de ondeugd moedig 't hoofd verheft,
Zeg bij u zelf: God draagt die dwazen,
Maar eens zal hen zijn wraak verbazen,
Wanneer zijn slaande hand hen treft.

Denk aan den dood, in tijd van kwellen,
Wanneer Gods pijlen u ontstellen,
Gij roept! maar nergens uitkomst is,
Zeg: zou mij God dan eeuwig haten?
Hij zal mij stervend niet verlaten,
Dan toont hij mij zijn gunst gewist

Leet.

Laat dus, in elken stand van 't leven,
De dood u steeds voor oogen zweven.

Zoo strek zijn beeld u nooit tot pijn,
Zoo zal hij u tot troost in 't klagen,
Een trouwe vriend, in blijde dagen,
Een harnas in verzoeking zijn.

D E

O N T F E R M E R.

Juicht, heemlen, op een hoogen toon,
Om 't heil, waar toe wij zijn verheven!
De Rechter gaf ons zelf zijn Zoon,
Tot onzen troost in dood en leven,
Dat hij om onze zonden stierf,
En 't leven door zijn dood verwierf.

Wij hebben recht, door dezen dood,
Op eeuwig eindeloos verblijden;
En, — zelfs in d' allerminsten nood,
Dien we immer in dit leven lijden,
Dan klagen wij: „ de Heer vergeet,
„ De Heer verlaat mij in mijn leed!”

B

„ Maar

„ Maar — kan een moeder haren zoon
Zegt Hij, „ haar zuigling ooit vergeten?
„ En zoo 't al was, dat zij haar zoon,
„ Haar eerstgeboornen, kon vergeten,
„ Ik evenwel vergeet U niet,
„ Al was 't zelfs in uw zwaarst verdriet.

„ Ik heb,” zegt Hij „ elk ongeval
„ Juist in mijn handboek opgeteekend.
„ Al wat u wedervaren zal
„ Daar juist, ten uwen nut, berekend,
„ En houd, wat u gebeuren moog,
„ Die schets gedurig voor mijn oog.”

Ja, Heer, dat hebt Gij zelf verklaard?
Wij moeten 't op uw woerd gelooven,
Wat ramp ons nu ook wedervaart,
Niets mag ons van dien troost berooven.
O ja, ja! wij gelooven 't, Heer!
Ach! sterk ons zwak geloof steeds meer.

OM OPGEWEKTHEID

T O T

B I D D E N.

O God! hoe gaarne zou mijn hart
U zijne nooden klagen;
Hoe gaarn, in Jezus naam, met smart,
U om vergeving vragen;
Hoe gaarn u onzer lippen lof,
Vol liefde en dank, naar 't hemelhof,
In geest en waarheid, zenden!

Maar ach! dat hart, zoo hard als steen,
Zelfs in 't gezicht van zonden,
Durst niet tot u naar boven! neent
't Schijnt vast aan 't stof verbonden.
't Ontbreekt ons zelfs aan lust en moed,
Zoo dat wij 't logge vleesch en bloed
Tot bidden naauwlijks dwingen.

B 2

O God,

O God, dit kwaad grieft ons zoo zeer,
 Meer dan alle aardfche smarte!
 Woont dan uw goede Geest niet meer
 In 't koude en harde harte?
 Is hij dan, met zijn onderricht,
 vertroosting, aandrift, kracht en licht,
 Bedroefd van mij geweken?

't Is waar, ik durfde vaak zijn stem,
 En leiding wederftreven,
 Dus heb ik, ach, ik zelf! aan hem
 Daar reden toe gegeven.
 Ik leefde met het vleesch slechts raad,
 Dus woeg de neiging tot het kwaad
 In mij gedurig over!

Zie mij dan, Vader! in den nood
 Tot uwen troon gedreven.
 Geen aardfche vader, die voor brood
 Zijn kind een steen zou geven:
 Maar Gij — zoudt Gij niet noch veel meer,
 Den Geest, daar ik om smeek, o Heer!
 Mij op mijn bidden fchenken.

Ach

Ach laat toch d' ijver in 't gebed
Nooit in ons hart verkouden!
Wil hem in ons gemoed, gezet
En vurig, onderhouden!
Weer alle hindernissen wijd,
Op dat ons hart zich zonder strijd,
Tot U om hoog moog heffen!

O O T M O E D.

Leer mij, o God, als ik mijn plicht betraachte,
Dat ik mij zelf daarom niet hooger achte;
Niet op mijn deugd vermetel zij!
Leer mij, o Heer! op al mijn zwakheen merken,
Wat is de mensch! wat zijn zijn beste werken!
Wanneer zijn zij van feilen vrij!

Hoe vaak ontbreekt mij zelfs de wil ten goede,
En, zoo 'k mij al voor plichtverzuimen hoede,
Komt zulks dan uit een rein gemoed?
Zijn liefde en vrees de sporen die mij drijven,
Om aan mijn plicht, gezet, getrou te blijven,
En is mijn hart vol ijvergloed?

Ver-

Verberg voor 't kwaad van mijne jeugd uwe oogent
 Gedenk niét aan mijn onvolkomen pogen,
 In mijnen rijper levensstaat!
 Zoo ik noch vaak uit hoogmoed plicht betrachte,
 Uit menschenvrees mij zelf van misdoen wachte,
 Wat is dan zelfs mijn beste daad?

Zoo we om de schand de gierigheid vermijden,
 Milddadig zijn uit vleeschlijk medelijden,
 En matig om gezond te zijn;
 Zoo ik de wraak, uit eigen voordeel, hate,
 En 't pad van roem uit traagheid slechts verlate,
 Wat is mijn deugd dan meer dan schijn?

De beste drift, die ooit mijn harte griefde,
 Is vaak geen deugd, geen vrucht van uwe liefde,
 Maar 't werk van vleeschelijke lust.
 Waar mogen we al 't gewicht der deugd ontwaren,
 En waar uw juk, een lieflijk juk, ervaren,
 En uw geboden zielerust?

Doch schoon mijn hart al zuiver waar van zonden,
 Schoon mijne deugd al werd volmaakt bevonden,
 't Was nooit mijn werk, maar 't uwe, o Heer!
 Gij liet mij vroeg in 't weldoen onderrichten,
 Mijn heil mij zien in mijne levensplichten,
 En in gehoorzaamheid mijne eer!

Wie gaf mij moed om uw bevelen te achten?

Wie gaf mij kracht tot moeilijk plichtbetrachten?

En de overwinning op den strijd?

Wiens is de bron, die mij tot wijsheid drenkte,

En wiens de vriend, die mij tot weldoen wenkte,

Mijn feil mij wijst, maar niet verwijt?

Gij dreeft mij aan, om 't goede te verkiezen,

En mogt ik vaak het rechte pad verliezen,

Gij riept mij weer, door 's Geestes stem;

Trokt mij door vreugd en leed te rug van 't kwade,

Vergundet mij op mijn gebed genade,

En gaaft aan mijn bekering klem.

Wat is de mensch, dat gij hem wilt gedenken!

Gerechtigheid in uwen Zoon hem schenken,

Ja zelfs, tot uw belooning, recht!

En zoë uw Geest mijn hart dus wil versterken,

Tot waar geloof en alle goede werken,

Wie ben ik? Een onnutte knecht!

SPORE

S P O R B

T O T

BEKEERING EN GELOOF.

Mijne levensstonen snellen,
Sneller dan de snelste vloed,
En ik blijf mijn welzijn stellen
In verganglijk wereldds goed;
Ik zie zwakken, sterken — allen,
Aan mijn zij gedurig vallen;
Ras — ras komt ook mij de doed:
Licht is zulks noch heden nood!

Zou 'k dat naar geen wekstem hooren?
Sterven moet ik — sterven ras.
Dan, dan sluiten zich de e oogen;
Deze hand wordt stof en asch;
Dees mijne oogen zullen breken;
Deze tong zal niet meer spreken:
Ras, zoo ras mijn Schepper wil,
Staan mij hart en adem stil.

B 5

Hoor,

Hoor, mijn ziel! en laat u wekken,
 Waarheid, trek mij door uw schrik!
 Stof zal ras mijn stof bedekken,
 Ik ben stof! verrotting ik!
 Ach! het uur is mij verborgen,
 Overmorgen, of wel morgen,
 Sterve ik — heden noch, misfchien
 Zal ik 't avonduur niet zien.

Hart, moet gij dan noch niet beven?
 Sluimert gij, o Ziele! noch?
 Zogt gij naar uw plicht te leven?
 Zijt gij heilig? slaapt gij noch?
 Ach! ontwaak eens, mijn geweten!
 Eer 'k, op 't krankbed neergefmeten,
 Kracht en moed en geest ontbeer;
 Trek mij nu noch tot den Heer.

Tot mijn Schepper! laat u hooren,
 Als een donder tegen mij!
 Laat me uw reden 't hart doorboren,
 Tref, verschrik, verbrijzel mij!
 Ach! ik hoor u mij verklagen:
 „ Stierft gij nu, in weinig dagen,
 „ Snood verachter van uw plicht,
 „ Vreeslijk was u 't laatst gericht.”

Dus,

Dus, dus roept gij, mijn gewisfe,

Open Heer mijn oor en hart.

Ach! in gindsche duisternisfe

Wagt mij eeuwig ramp en smart!

Ach! nooit hield ik in mijn pogen

God en mijnen plicht voor oogen;

Voor mijn snoo verdorvenheen,

Voor mijn wil leefde ik alleen.

Wanneer voelde ik U aan 't harte?

Was ik recht in U verblijd?

Heb ik mij, in vreugd en smarte,

Al mijn leven, U gewijd?

Toonde ik, met mijn hart en zinnen,

Jezus voorbeeld te beminnen?

Was 'k in ware Godvrucht rijk,

Jezus deugdzaam hart gelijk?

Zou ik God noch smeeken mogen?

Zuchten durven tot zijn troon?

'k Ben een gruwel in zijne oogen,

Helle en vloeken zijn mijn loon.

Mijn geweten doet mij weenen,

't Zegt zuim geenen dag, niet éenen,

Niet één uur, ei, neig het oor,

Geef aan mij en God gehoor.

Ja.

Ja, ik hoor uw stem, met vreezen,
Gods getuige, och arm! wat smart!
Ach! waar kan ik veilig wezen?
God heb ik tot wraak gefart!
Ach! ik moet, ik moet u hooren,
Stem van God, of 'k ben verloren.
Nu, niet morgen, nu terstond,
Of ik noch genade vond.

Geef mij, dat ik mij bekeere,
Vader der barmhartigheid!
Maak mijn harte, tot uw eere,
Heden heden noch bereid!
Laat mij van dees plaats niet wijken,
Eer mij tot mijn troost, mag blijken,
Dat gij mij, verloornen, mint,
Eer mijn zoekend hart u vindt.

Neen, geen oogenblik, niet langer,
Heer! verwijl mijn betering,
Maak mij 't hart gedurig anger,
Dorstiger naar heiliging.
Spreek met kracht in mijn geweten,
Doe mij al mijn boosheid weten,
En zoo mij uw toern verschrik,
Dat uw troost mij dan verkwik.

Laat

Laat mij, in mijn boetesmarre;
Niet versmachten, niet vergaan,
Stort geloof in 't liefdend harte,
Dat vol schrik van ver blijft staan!
Jezus Christus droeg uw toren,
Wil mij, om zijn dood, verhooren;
Zie in hem in gunst, o Heer!
Op mij, grooten zondaar! neer.

Dan zal ik u eere geven
Eeuwig wezen tot uw vreugd!
Voor u lijden, sterven, leven,
Zoo uw gunst mijn hart verheugt!
Ja, dat wilt gij; ik zal hopen,
'sVaders liefdrijk hart staat open,
God vergeeft in Jezus bloed,
En dat reinigt mijn gemoed.

Neen, weg twijfel, neen, gelooven
Moet ik, dat 's mijn troost en plicht.
Niets streeft mijn geluk te boven,
'k Zie Gods vriendlijk aangezicht,
Als ik, diep in 't stof gebogen,
God geloof met weenende oogen.
Maak mij, Vader! dat ik vrij,
Dat ik heden zalig zij.

Juicht!

Juich ! wil God nu eere geven,
Blijde ziel, met hart en stem,
Hij belooft mij 't eeuwig leven,
Zoo ik maar geloof in Hem,
Zalig ik ! want uitverkoren
Heeft mij God, ik was verloren,
Door mijn eigen schuld vervloekt,
Maar 't is God, die zondaars zoekt.

AVOND.

A V O N D P R O E V E .

O Ja, mijn God, die alles ziet,
Gij kent ook heel mijn hart.
Ziel, proef u des, verschoon u niet,
Hoe zeer die proeve u smart.

Heb ik, in al mijn doen, aan God
Heb ik niets kwaads gedacht?
Mét waren eerbied zijn gebod
Recht kindlijkblij volbracht?

Wat deed ik dezen dag voor goed,
En wat heb ik geleerd?
Vertrooste in het benaauwd gemoed,
Dat hulp van mij begeert?

Ba-

Betrachtte ik trou den liefdeplicht?
Dacht ik steeds broederlijk?
Heb 'k niets tot iemands smart verricht?
Of iemands ongelijk?

Hield ik op mijn verdorvenheen,
En driften, trou de wacht,
Zogt ik, door ijver in gebeen,
Tot strijden, Jezus kracht?

Was ik in God steeds vergenoegd?
En in 't geloof steeds vast?
Een kind, dat in Gods schoot zich voegt,
En in genade wast?

Strekt mij, van achter niets tot pijn?
Is mijn geweten blank?
Zal mij dees dag tot vreugde zijn,
In 't oordeel, en tot dank?

En — hoe? — als God, in dezen nacht,
Mij roept voor zijn gericht?
Schrik ik dan ook voor 'sRechters magt,
En heerlijk aangezicht?

DAAG-

DAAGLIJSCHE BOETE.

Ik, stof uit stof, wie ben ik, Heer!
Ik, zondaar; dat Gij U zoo zeer,
O Richter! over mij erbarmt;
O Heilge! U over mij erbarmt! —
Te zwak tot werken en geloof,
Worde ik der zonde ras ten roof!
'k Verslaauw, o Vader! al te ligt,
In 't worstelperk van deugd en plicht!

Hoë snel is, van de rechte baan;
Op 't doolpad de eerste stap gedaan:
Hoe snel! — Geheel mijn hart verschrikt,
Als 't in dien afgrond nederblijkt!
Het snoodst bedrijf, wat grenst het na
Aan 't minste kwaad, dat ik bega!
Heer! Heer! geheel mijn hart verschrikt,
Als 't in dien afgrond nederblijkt!

Verschrik mij! ruk mij krachtig voord,
 Gij, Godlijke uitspraak! donderwoort!
 „ Al wie uit God geboren is,
 „ Die zondigt niet.” Dat woord is wist
 Gij, helden die in 't strijdperk stont,
 Gekroond werd, daar gij overwont,
 Doerpriemd van mijner fouten smert,
 Stare ik u na, en ween in 't hart.

Smal is de ware hemelbaan,
 En weinigen slechts, die ze gaat.
 De poort ten leven is niet wijd,
 Men dringt ze door met moeite en strijd.
 Hier lig ik op mijn aangezicht,
 En smeek, ó Heer! schenk mij uw licht,
 Dat ik mij steeds in U verblij,
 In dood en leven de uwe zij.

'k Weet, dat Gij steeds aan mij gedenkt,
 Die mij in Christus alles schenkt:
 Aan mij, der zonde roof, mij stof,
 Mij hemelerve, uw naam tot lof.
 Zink diep, o Ziele! neder, diep
 Voor hem, die mij gedurig riep;
 Voor hem, die steeds aan mij gedenkt,
 Die mij, in Christus, alles schenkt.

Ja,

Ja, Gij erbarmt U over mij,
Verzoener en Verzoende, Gij!
Van 't lichaam dezès doods ontdaan,
Zie, ik U eens volheerlijk aan.
Schoon de angst des doods ook in mij beeft,
Ik sterf toch Hem, die eeuwig leeft,
En al verdoemt mij zelfs mijn hart,
God is veel meerder dan mijn hart.

CA

GOD

G O D

MAAKT ALLES WEL!

Op! laat ons God, dien goeden, wijzen
En grooten met gezangen prijzen!
Mijn ziel, wees enkel lof en dank!
Laat ons zijn weldaan eere geven!
Geheel mijn Godgeheiligd leven
Zij hem een dankbaar lofgezang!

Hoe dwaas is hij, die zijn vertrouwen
Op wereldgrooten waagt te bouwen;
In nood van hun zijn hulp verwacht.
De magtigsten zijn niet dan menschen,
En wat vermogen ijde menschen!
Hoe zwak, hoe nietig is hun kracht!

Hoe

Hoe schielijk is een mensch daar henent
Hoe ras weer stof! hoe ras verdwenen
De dagen, die zijn Heer hem gaf!
Wie ziet hier vrucht van zijne zaden?
De mensch ontwerpt de grootste daden,
Doch ligt, eer hij begint, in 't graf!

Gelukkig, die, in zijn bezwaren,
Vertrouwelijk op God blijft staren,
Die zijne vroomen nooit vergeet.
Bij Hem is heil, die 't al deed worden,
Die 't al bewaart in stand en orden,
En zorgt voor al wat scepffel heet.

Wie kan ons troost en hope rooven?
De Heer is hun, die vast gelooven,
Wat hij belooft, altijd getrou.
Die zoo geweld en hoon moet lijden,
Voelt door een troost zijn hart verblijden,
Bien niets hun opit ontrooven zou.

De hongrige, die Hij wil spijzen,
Looft zijnen naam. Gevangnen prijzen
Hun Redder uit gevangenis.
Hij opent stekeblinden de oogen,
Opdat zij 't licht aanschouwen mogen,
En zien, hoe schoon zija schepping is.

De vroomc ziet zich vaak verachten,
En ligt hier in het stof te smachten!

God ziet, God kent hem, daar hij ligt.
De Heer gedenkt aan zijne knechten,
De Heer bemint en roept de oprechten,
Uit hun vergeten staat, aan 't licht.

Hij helpt de vreemden; onderfuttent
Wil hij de weeuw; verzorgen, schutten
Het weesken, dat verlaten schreit.
Hij haat den zondaar. Hij, hun wreeker,
Vergeldt en straft den boozen zeker,
Voor al zijne ongerechtigheid.

Komt, vroomen, komt, met hart en tongen,
Uw God een loflied toegezongen!
Hij, die uw schut, ontfang uw dank.
Hem zult ge eens eeuwig eere geven.
Verheft uw Koning, al uw leven
Verheuge uw hart zijn lofgezang!

HALELUJA.

Haleluja! lof zij den Heer!
Loof God, den Vader, geef Hem oer,
Den Schepper aller dingen.
Den roem van zijne Majesteit,
Ontferming, magt en heerlijkheid,
Moet al het schepsel zingen.

Haleluja! lof zij den Zoon,
Gedaald uit 'shemels hoogen troon,
Ten zoen voor stervelingen.
Hem, die voor onze zonden stierf,
En 't leven door zijn dood verwierf,
Moet al het schepsel zingen.

Halcluja! den Geest zij eer!
Als in zijn tempel, daalt hij neer,
In 't hart van stervelingen,
Die hij vertroost en leert en leidt,
En voor den hemel toebereidt;
Al 't schepsel moet hem zingen!

Halcluja! lof, eer en prijs,
Zij u, o God! op englenwijs,
Op aard van stervelingen.
God! driemaal heilig, wees geëerd,
Alom, waar gij als God regeert,
Moet elk uw grootheid zingen.

BEDE

B E D E

OM DEN BIJSTAND VAN DEN H. GEEST,

Heilig wenschte ik, Heer! te leven,
Goeddoen waar mij 't hoogste goed:
Maar de driften wederstreven,
Steeds de wet van mijn gemoed.
Zou 'k op eigen kracht dan bouwen?
Ach! die kan ik niets-vertrouwen!
't Juk der zonde drukt mij hard,
'k Doe wat ik niet wil, o smart!

Ach! ik kan 't niet verder brengen!
Ik vertrou mijn opzet niet.
't Booze hart wil niet gehengen,
Dat ik doe, wat Gij gebiedt.
Zelfs, die heuglijke oogenblikken,
Toen uw gunst mij wou verkwikken,
Toen 'k van enkel liefde sprak,
Volgden drift en zonde strak.

Duizendmaal smolt ik in klagten,
 Klagten om mijn boetesmart,
 Klagten om der zonden krachten,
 En de losheid van mijn hart;
 Zwaarlijk prangde mij 't geweten,
 Maar straks was ik weer vergeten
 Mijne tranen — U, o Heer!
 En mijn vleesch verwon mij weer.

Niets durf ik U meer verspreken —
 Hoe oprecht ik me ook verbond,
 Mijn geloften nooit te breken,
 Nochtans brak ik die terstond.
 Ach! hoe klaar heb ik bevonden,
 Dat de wortel mijner zonden,
 Dat de boosheid, tot mijn smart,
 Wasdom heeft en houdt in 't hart.

Neen! ik wil 't U niet verheelen,
 Buiten 's Geestes onderstand,
 Leve ik nooit naar uw bevelen,
 Krijgt het kwaad steeds de overhand.
 Neen! te vaak moest ik ervaren,
 Wat gelofte en tranen waren!
 Ach! hoe dikwijls, eer ik 't dagt,
 Had de zonde de overmagt.

*k West

'k Weet geen raad in deze ellenden,
 Dan me ootmoedig, met mijn nood,
 Smeekend tot u heen te wenden,
 Dat Ge in mij de zonden doodr,
 Ruk den wortel mijner smarte,
 Ruk de zonden, uit mijn harte,
 'K bidde U, Vader! heilig Gij,
 Heer, Gij zelve, heilig mij!

Redding wordt bij U gevonden,
 Als er nergens redding is.
 Bidden wil ik t' allen stonden,
 Zie mij aan met deerenis.
 Dat mij niets mijn hope ontroove,
 Ondersteun mijn zwak geloove,
 Mijnen ijver in gebeen,
 Die genade smeekt alleen.

Niets dan uwes Geests genade
 Smeekt uw kind, voor uwen troon,
 Dat ik ijfrig vroeg en spade,
 Loope 't pad van uw geboon.
 Dat ik 't kwade in mij verbreke,
 Dat ik 's Geestes vruchten kweeke,
 Dat ik, Vader! in U blij,
 En mijns heils verzekerd zij.

Diep-

Diepvernederd en ootmoedig,

Kniel ik voor uw troon, o Heest

Hoor mijn bitter klagen goedig,

Zend mij hulp van boven neer.

Zie mij troostloos, droef te moede,

Dorsten, smachten naar het goede,

Schenk mij onderstand en licht,

Dat ik alles goeds verricht.

Jezus Christus, hoor mijn klachten,

Hoor, o zielvriend! mijn gebeên.

Zoudt gij een gemoed verachten,

Dat uw Geest zoekt met geweên?

'k Wil U, in den geest omarmen,

Zou ik vruchtloos tot U kermen,

Jezus Christus, neen mijn klacht

Neemt Gij eindelijk eens in acht.

Duizend vroomen wederstonden,

Door uw Geest gesterkt, geleid,

In uw kracht, hun boezemzonden,

Doodden hun verdorvenheid,

En geloofden, of zij zagen,

U verrezen na drie dagen:

Jezus, want uit uwe hand

Hadden zij den Geest te pand.

Zijc

Zijt Gij dan niet rijk voor allen?

Aller Heiland niet en Hoofd?

Die gestorven zijt voor allen;

Allen uwen Geest belooft?

'k Steun op uw beloftenissen.

Wat Gij zegt kan nimmer missen.

Geef mij, naar uw woord, dat, Heer!

Uwen Geest, die 't kwade weer.

Wil den Levensgeest mij zenden,

Dat Hij mij zijn bijstand bied,

Of zoudt gij uw oor niet wenden,

Naar mijn smeeken? hoort Gij 't niet?

Zou ik dan niet weergeboren,

Zou ik eeuwiglijk verloren,

Eeuwig slaaf der zonde zijn?

Eeuwig lijden hel'sche pijn?

God, zoo Ge oorzaak aller dingen,

Zoo Gij ook mijn Schepper waart,

Zoo, van boven 's Hemels kringen,

Jezus Christus kwam op aard:

Zoo hij dooden riep in 't leven,

Zult Ge ons ook, door Jezus, geven

Die zijn vleesch voor ons verbrak,

Geven, wat hij ons versprak.

Va.

Vaders, hooze Vaders schenken,
Kindren, die 't hun vragen, brood:
En ik zou, o Vader! denken,
Dat Gij mij vermaadde in nood!
Dat Ge ons eerst uw Zoon zoudt zenden,
En uw oog dan van ons wenden,
De uwen voords niet naamt in acht,
Schoon ze U smeekten dag en nacht?

Vader! neen! gij hoort mijn klagten,
Mijne tranen ziet Gij aan.
Zou ik in mijn angst verfmachten?
Troostloos in mijn druk vergaan:
Neen ik zal U eens verwinnen,
Eens maakt Gij mijn ziel en zinnen;
Door uw geest, van 't kwade vrij,
Op dat Vader Vader zij.

Neen. Gij komt mij niet verftooten.
'k Heb ten onderpande uw woord.
't Staat voor vast bij mij besloten,
Voord te schreien tot Gij hoort.
Neen. Ik houd niet op met smeeken;
Wie gelooft zal niets ontbreken.
Neen ik ruste, ik zwijge niet,
Tot uw Geest mij hulpe biedt.

GODS

GODS EER UIT DE NATUUR.

De heemlen willen den Eeuwigen eeren,
Hun klank plant zijne gl'rij voort;
Hem roemt deze aardkring, hem prijzen de meiren;
Verneem, o mensch! hun godlijk woord.

Wie heeft de starren haar banen gewezen?
Wie heeft der zonne een pad gesteld?
Zij licht en lacht, uit het oosten gerezen,
En rekt haar pad, gelijk een held.

Verneem 't en zie, wat al wondren Hij werkt,
Die u natuur te aanschouwen geeft.
Verkonden wijsheid en ordning en sterkte
U niet den Heer, die eeuwig leeft?

Kunst

Kunt gij der wezens ontelbare heiren,
Zelfs 't kleinste stof, gevoelloos zien?
Door wien is 't alles! o wil Hem vereeren!
't Roept al ons toe: dat elk Hem dien!

Ik ben uw God, dien de heemlen vreezen,
Aan al mijn werken best bekend;
Ik ben 't en was, die ik eeuwig zal wezen,
Uw God en Vader, zonder end.

Ik ben uw Schepper, oneindig van magten,
Een God van heil en wijs beleid;
Ik ben 't, bemin mij met al uwe krachten,
Dat is uw hoogste zaligheid.

H E F

E U A N G E L I J:

Heuclielijke tijding,
Woord van hartverblijding,
Euangelijwoord,
Van God zelv' gegeven,
Ons ten troost in 't leven,
Zalig, die u hoort
Zalig hij,
Wiens harte Gij,
Met een onverwikt vertrouwen,
Leert op God te bouwen!

D

Doet

Door zijn vredeboden,
Laat Hij zondaars nooden,
Tot het hoogste goed.
God heeft hun vergeven,
God schenkt hun het leven,
Door 't verzoeningsbloed.
Ja de Heer
Wil nog veel meer,
Boven bidden zelfs en denken,
Alles aan ons schenken.

Hoe onrein we mogen
Wezen, in zijne oogen,
Hoe verhard in 't kwaad,
Wilt ge zalig wezen,
Gij hebt niets te vreezen,
Hier is hulp en raad.
Jezus bloed
Maakt alles goed:
Zelfs heeft Hij den zoen gevonden,
Voor de grootste zonden.

Zalig!

Zalg, die 't gelooven! —
Troost, hun nooit te ontrooven;
Wekt hen steeds tot vreugd.
Kracht, tot goede werken,
Voelen ze in zich sterken,
Kracht tot liefde en deugd.
Door Gods kracht,
In hun volbracht,
Komen zij gedurig nader
't Beeld van hunnen Vader.

Woord, waarop wij bouwen,
Daar, we ons aan verrouwen;
Evangelijwoord,
Bergen mogen wijken,
Gij zult nimmer wijken,
Want Gij zijt Gods woord!
Dat ons, Heer!
Den troost dier leer
Nimmer twijfeling ontroovel
Sterk ons is 't geloovel

DE

H O P E

DER

OPSTANDING.

Eens rijpt het graan. Mijn stof verwacht,
Met Jezus Christus, 't leven.
Gij, die hier mijn geloof veracht,
Hoe zal u 't hart dan bevent!
Ja Gij, die dan ten dood verrijst,
Wacht daar een eind, daar 't al voor ijst!
Valt op hen neer, gj bergen!
Zalig ik! mijn Middelaar,
Die voor mij gestorven waar,
Is ook voor mij verzezen!

Ik worde in 't graf ter neer geleid,
 Om weer tot stof te keeren:
 Maar niet voor de eindlooze eeuwigheid,
 Zal mij het graf verteren.
 Mijn geest rust uit in 's Vaders schoot,
 Van alle lijden, moeite en nood,
 En vloeit van blijdschap over!
 Ach! mijne oogen zagen nooit,
 Ach! mijne ooren hoorden nooit,
 Zulk heil in 't aardfche leven!

Dat kwam nooit op in 't menschlijk hart,
 Wat vreugd God wou bereiden,
 Voor hem, dien ongeval en smart
 Ten eeuwgen leven leiden.
 Wij zien wel in dat diepe neer,
 Maar peilen 't niet. 't Is God de Heer,
 Die groot is in erbarmen.
 Meer, veel meer dan iemand vat,
 Dan ooit mensch gebeden had,
 Schenkt Hij, uit louter liefde.

Wees sterk! dat uw geloof niet zwicht,
 Om 't doodsdal door te dringen;
 Hoe donker 't zij, 't wordt spoedig licht,
 Gods englen hoort men zingen,
 Terwijl natuur in puin verkeert.
 Die, bij zich zelv', u trouwe zweet,
 Zijn hoofd aan 't kruishout neigde,
 Komt zijn eed getrouwlijk na,
 Is geheel en al gena!
 Dank zij hem, lof en eere!

Aanbidding hem! Zijn daren eed
 Volbrengt hij, die zijn leven,
 Voor mijne schuld aan kruis en leed,
 Ten besten heeft gegeven,
 Die voor mij stierf op Golgetha.
 De Vader schonk mij zijn gena,
 Toen Hij u daar zag bloeden.
 Zoon, gekruiste Middelaar,
 Ik, de uwe, eer noch de wereld waar,
 Ben eeuwig, eeuwig de uwet!

D E
B R O N

D E R

G O E D E W E R K E N .

Zoo gij, in ijver tot uw plicht,
Niet door Gods liefde zijt ontsteken,
Zoo roem niet, dat ge iets groots verricht,
Want alles blijft u nog ontbreken.
Zoo wellust, vleeschlijk overleg,
Of hoogmoed u ten goede raden;
Al doet gij ook de beste daden,
Bij God hebt ge uw belooning weg.

Wees, door de grootheld van uw geest,
Het wonder en 't geluk der menschen;
Bedoelt ge u zelfs in alles meest,
Is eer het wit van uwe wenschen.
Is 't niet Gods liefde die u drijft:
Zoo weet, dat gij, bij 't grootst vermogen,
Bij englenwijsheid, in Gods oogen,
Niets meer dan klinkend koper blijft!

D 4

Bou

Bou huizen op, en breek uw brood,
 Om 't arme volk te vóen, te dekken;
 Ontruk de weduw aan haar nood;
 Wil 't weesken graag ten vader strekken;
 Deel onder hen uw have en goed;
 Niets hebt gij in Gods oog gegeven,
 Zoo liefde en dank uw hart niet dreven:
 Niets dat u eenig voordeel doet!

Beschaam den grootsten heldenmoed;
 Red steden, volken, heele landen;
 Vergiet voor 't vaderland uw bloed;
 Laat u voor andren zelfs verbranden:
 Voert niet de liefde in u 't gebied,
 Te dwaas zoudt ge u daar op verlaten,
 't Kan alles u voor God niets baten:
 Hij acht op al uw werken niet.

Was doen bij Hem alleen de plicht,
 Zoo kon Hij ons tot alle dingen,
 Door banden der natuur, zeer ligt,
 Door krachten zijner almagt, dwingen.
 Voor Hem die alles geeft en maakt,
 Geldt wijsheid niets; niets gelden krachten.
 Hij wil het doel zijn van uw trachten,
 Een hart, dat in zijn liefde blaakt.

Een

Een hart, voor dwaze zelfsmin doof,
Door ijden hoogmoed niet gesteven,
Vernieuwd tot liefde, uit waar geloof,
Door zuivre Godsvrucht aangedreven :
Dat is 't, wat Gode in ons behaagt;
En zoo wij niet dat hart bezaten,
Zoo zou een leven ons niet baten,
Dat roem op englendaden draagt.

Vergrijp u des niet, door den schijn.
Vergaap u niet aan ijde namen;
Vraag niet slechts, wat uw daden zijn,
Vraag meer, uit welk één hart zij kwamen.
Doorzoek 't voor God, die alles ziet,
Of 't ook door liefde zij ontfeken.
Dien 't waar geloof niet blijft ontbreken,
Ontbreekt vooral Gods liefde niet.

Bezielt u liefde jegens God,
Zij zal u in het goedgevoelen sterken,
Gij zult de kracht van haar genot,
Aan liefde tot den naasten, merken.
Zij, waar gij u mee fieren zult
Is goedig, zonder list of treken,
Licht nooit op 't aanzien van gebreken,
Zij zwelt niet op, is zelfs geduld.

Zij sluit het oog vóór 's naestens kwaad ;
Neemt nimmer in zijn val behagen ;

Werkt nooit alleen uit eigenbaat,
Kan 't al gelooven , hopen , dragen.

Zij is 't, die ons met kracht voorziet ,
Om naar volmaakte deugd te streven ;

Zij maakt Gods wil uw vreugd en leven ,
En namaals zelfs begeeft ze u niet.

O O R L O G.

Zie erbarmend op ons neer!
Om erbarming, God en Heer!
Om erbarming smeeken wij.
Heer, wie Is een God als Gij!
Wie een God, zoo goed zoo groot!
Hoor ons! red ons uit den nood,
Overal dreigt zwaard en dood!

De oorlogsvlam stijgt naar de lucht,
Vrede, vreugde en zegen vlucht.
't Krijgsheir drijft, aan alle kant,
Als een zondvloed, over 't land,
Alles sijnit het, in zijn vaart,
Als een hagelstorm, op de aard;
Bloed en dood begeert zijn zwaard.

Schoon

Schoon ook onschuld, plicht en recht
Nopen tot een koen gevecht,
Och! o God! wie siddert niet,
Als hij aan alle oorden ziet,
Dat de braafste heldenmoed
Straks uit heete wraakzucht woedt!
Wat vergiet hij? — Broederbloed!

Zien wij al die gruwlen aan,
Siddrend moeten wij vergaan!
Om erbarming smeeken wij;
Een erbarmend God zijt Gij!
Ach! gedenk niet aan de schuld,
Die ons hart met schrik vervult,
Red ons spoedig! Schenk geduld!

Allen, volk en overheen,
Dringen tot U met gebeên.
Wat is onze zwakke magt,
Tegen Uw geduchte kracht!
Zoo Gij in 't gericht wilt gaan,
Ach! hoe zonden wij bestaan,
Wij versagen, wij vergaan!

Jezus

Jezus Christus, met het bloed,
 Dat voor snoode zondaars boet,
 Treedt ge, uit loutre menschenmin,
 Voor ons bij den Vader in:
 Wees daar onze voorspraak, Gij!
 Om erbarming smeeken wij,
 Ach! om redding smeeken wij!

Geef ons úwen Geest, wiens kracht,
 't Hardst gemoed als wasch verzagt;
 Vijanden tot broeders maakt,
 In wier hart de liefde blaakt!
 Zend dien Geest ons van omhoog,
 Allen slaan wij 't schreiend oog,
 Smeekend tot U naar om hoog.

Gij, almachtige Opperheer,
 Zegt: „ tot hier toe ” tot het meer!
 Zeg nu ook, op onze beë,
 Tot het zwaard: „ keer in de schee! ”
 Zeg nu tot de tweedragt: „ wijk! ”
 Weer het oorlog uit uw rijk,
 Want de weteld is uw rijk.

't Mensch.

't Menschdom, om die gunst verheugd,
Looft uw naam dan vol van vreugd.
Met de harpen in de hand,
Dankt u 't volk in ieder land.
Hoor ons, hoor ons, smeeken wij
Een ontfermend God zijt Gij,
Acht om vrede smeeken wij!

T R F

T R I S A G I O N.

Heilig, heilig, nog eens heilig,

Driemaal heilig, God zij eert

Heilig, heilig, driemaal heilig

Is der legerscharen Heer!

O hoe godlijk blinkt de luister

Van zijn hooge Majesteit!

De aard is vol van zijnen luister;

Vol van zijne heerlijkheid.

Wee ons dan, met onze zonden,

Wee ons! zondaars! wij vergaan!

Onzen lippen, onzen monden,

Kleeft de grootste onreinheid aan.

Wee ons, die eene aard bewonen,

Waar 't bederf zijn zetel heeft,

Bij onreine menschenzonen,

In wier harten 't booze leeft.

Jezus

Jezus Christus! red ons leven,
Help ons, armen, zoo vol schuld!
Gij hebt, aan het kruis verheven,
De eifchen van Gods wet vervuld.
Steek een gloed van reine liefde,
In dees kouden boezem aan,
Door een vonk van uwe liefde,
En de schuld is weggedaan.

B E L I J D E N I S

V A N

B E D E R F E N S C H U L D .

Wij werpen ons voor U ter neer,
Ootmoedig en verslagen!
Ontferm U! och! ontferm U, Heer!
Zie neder op ons klagen!
Wij zijn 't niet waardig, neen! o neen!
Dat Gij ons voor uwe oogen,
Zoudt gedogen:
Maar waar dan anders heen?
Waar heen, met zoo veel zonden!

B

Och

Ocht ons verftand, door waan misleid,
 Door zinlijkheid verdonkerd,
 Ziet niets van uwe heerlijkheid,
 Hoe helder die ook flonkert.
 Het keert uw heilige wetten niet,
 Hoe schoon die, in onze oogen,
 Schitteren mogen.
 Gij ziet het! God! Gij ziet,
 Hoe diep wij zijn gevallen.

Ons hart, waar in de zonde leeft,
 Aan 't kwaad ten prooi gelaten,
 Verfoeit den raad, dien Gij ons geeft;
 Bemint, wat Ge ons leert haten.
 O God! o God! wat hulp! wat raad!
 Waar vinden wij het ende
 Dier ellende?
 Ons denken zelfs is kwaad;
 En tegen U vijandig.

Wij

Wij komen nochtans tot uw troon,
Met al die schuld, gevloeden,
Gij laat ons immers, in uw Zoon,
Als zondaars tot U nooden:
Wij komen hier, op uw gebod,
O Heer: wil ons vergeven!
Laat ons leven!
Of zoudt Gij, trouwe God!
Zoudt Gij ons nu verstoeten?

O P

P I N K S T E R.

O Geest van Vader en van Zoon,
Die ons den weg wijst tot den troon,
Bestierder onzer gangen,
U, die ons in de waarheid leidt,
Die ons voor 't hoogst geluk bereidt,
U loven onze zangen.
U, die in ons al 't goede werkt,
Dat ooit ons hart in zich bemerk.

Toen Jezus alles hier op aard
Volbragt had, voer hij hemelwaard,
En schonk U zijn gezanten:
Bij sterken wind, die 't huis doordrong,
En op elk hoofd een vuurge tong,
Om zijne kerk te planten;
Straks zag men hen met kracht omgord,
Enhun uw gaven ingestort.

Straks

Straks leerdet Gij, door hunnen mond,
Dat elk verftomd, verbijsterd ftond,
In velerhande talen.

Straks wrocht Gij wondren, door hun hand,
Genezende, overal door 't land,

De kommerlijkfte kwalen.
Dus bleek, wat grootheid Hij bezat,
Die U en hen gezonden had.

Nu zegepraalde Jezus leer.
De Jood aanbad hem als zijn Heer,
Vol fchuldbezef en boete ;
De Heidenen, bij fchaar op fchaar,
Verguisden afgod en altaar,
En vielen Hem te voete:
Dus werd zijn rijk in korten tijd,
Verbreid, gevestigd wijd en zijd.

Wij zelf, wier vaders hier, voorheen!
Neerknelden voor een hout of fteen,
Verftrekken tot bewijzen:
Ook hier hebt Gij uw Kerk geficht ;
Ook ons beftraalt uw Godlijk licht ;
Hoe zullen we u recht prijzen!
Niet ons, o Heer! niet ons, o Heer!
Uw naam alleen hebbe eeuwig de eer.

Ach brak die dag nu ook eens aan,
Dat Kaffer, Moor en Indiaan

De knie voor Jezus bogen:

O Geest! o God! breek door! breek door!

Dat alle volk zijn heilleer hoor!

Zoe blijke uw alvermogen.

Zoo wordt zijn Godsdienst één alom,

En heel deze aard uw heiligdom.

H E T G O E D

G E W E T E N.

Vervrolijkt maar,
Gewetensrust mijn leven,
Zoo is voor mij, als andren moeten beven,
Ter wereld schrikbeeld, noch gevaar.

Dit zij mijn lot;
Dit zal mij niemand rooven.
Ik ken geen heil, dan ongeveinsd gelooven,
En ongestoorden vrée met God.

Hoe goed is 't mij,
Als mijne zonden zwijgen,
Als ik Gods Geest mag tot getuige krijgen,
Dat ik Gods kind en erve zij.

En dit genot,
Dien zoetsten troost van 't leven,
Zou ik voor lust, voor zinnelusten, geven?
Dit late uw Geest niet toe, o God!

In elk verdriet,
Mij zelve aan te klagen;
Dees zondenvloek in 't harte mee te dragen:
Ben ik de schuldige oorzaak niet?

't Valt zwaar, o ja!
De drift in 't hart te smoren:
Maar 't valle zwaar, zoo veel te meer bekoren
De zoete vruchten achter na.

Wat heil! met recht
Dus tot zich zelf te spreken:
De booze drift poogde in mij uit te breken,
Maar, dank zij God! ik won 't gevecht

Wat bits verwijt,
Dus tot zich zelf te spreken:
Had ik gewild, 'k was dezen val ontweken,
En ik ontweek hem niet, o spijt!

Wat

Wat geeft, in vreugd,
De vreugd te grooter waarde?
Het grootst geluk der menschen hier op aarde
Krijgt al zijn zoetheid van de deugd.

Wat kan, in smart,
De smarten van het lijden,
Bij'tzwaarste kruis, de ziel op't hoogst verblijden?
Een in den Heer te vrede hart.

Wat geeft u moed,
Om 't aardfche te verachten,
Waar na met angst de lage zielen smachten?
Een vredig hart, dat groote goed!

Wat is de spot,
Dien hier de vromen lijden?
Hun ware roem, die 't kwade zoekt te mijden
En 't goede doet, heeft roem bij God.

Gansch rein van hart
De hemelen te aanschouwen:
Te zeggen: God, Gij God van mijn vertrouwen!
Wat zaligheid, in vreugd en smart?

Zie, alles zwicht,
Ras zukt gij fterven moeten,
Wat zal alsdan het fterven u verzoeten?
Een goed geweten maakt het licht.

Gelukkig hij,
Die dit heeft ondervonden,
En zijn geluk mag op 't vertrouwen gronden,
Dat niets verdoemlijks aan hem zij.

Laat lucht en aard,
Dus mag de vroomde spreken,
Laat onder mij 't gebou der wereld breken,
Het is Gods hand, die mij bewaart.

V O O R

O N B E K E E R D E N .

„Ik wil niet dat de zondaar sneef,”
Zoo zweert God zelf,” maar dat hij leef”
Hij roept: „ bekeer, bekeer u dan,
„ Op dat ik u behouden kan!
„ Verlaat, verlaat uw kwade paath:
„ Waarom zoudt gij verloren gaan!

Maar, ach! dat dierbaar, Godlijk woord
Wordt schaars van zondaars recht gehoord.
Hun dwaas, hun onbekeertlijk hart,
In 'swereld woest gedruis verward,
Is voor die liefdestemme doof,
En wordt dus wis bederf ten roof.

Och

Och Heer! och Heer, leen ons gehoor!
 Och open zulken dooven 't oor!
 Och wierd hun 't kommervol gevaar,
 Waar in ze zijn, eens openbaar!
 Elk oogenblik kan 't laatste zijn:
 Mijn God! wat zal dan 't einde zijn!

Maak hen gevoelig voor den druk
 Van 't hard en schandlijk zondenjuk.
 Zij wanen, in die slavernij,
 Zich zelven (och! wat dwaasheid!) vrij!
 Hoe zeer haar keten hen onteert,
 En tot den laagsten dwang verneert.

Vertoon hun, hoe hun ledig hart
 Eens wordt verscheurd van felle smart;
 Wanneer de smaak van 's werelds zoet
 Verkeert in enkel gal en roet;
 Wanneer een vreugd, die haast vergaat,
 Hun niets dan wroeging overlaat.

Met wat geduld, wat tederheid,
 Hebt Gij hen altijd niet geleid!
 Wat zware rampen afgeweerd!
 Geschonken, wat hun hart begeert!
 Ver boven allen wensch gedaan:
 Maar, wat ge ook deed, daar hielp niets aan!

Gij

Gij schonkt hun noch oneindig meer :
Och! doe 't hun eens verstaan, o Heer!
Uw eenigen, uw lieven Zoon;
Op aard gezonden uit uw troon,
Vergoot voor hun zijn Godlijk bloed.
Maar ach zij traden 't met de voet!

O God! geef onze bee gehoor!
Och! open hun het hart en 't oor
Toon hun al 't goed, door hun veracht,
En wat verschrikking hen verwacht,
Bewerk hen door uw Geest! Bekeer,
Bekeer gij zelf den zondaar, Heer!

V R E D E Z A N G.

Looft God, met verrukten geest,
Op het heuglijk vredefeest!
De oorlogsvlammen zijn gebluscht.
Alles is in vrede en rust.
Laat ons saam, met jubelklanken,
Met de keel en met het hart,
Boven alle vrees en smart,
Onzen Redder juichend danken!

Loof Hem, dierbaar Vaderland!
Die uw lendnen van den band,
Die zoo naauw U hield bekneld,
Wederom in vrijheid stelt.
Die ons eindlijk weer ontrukte,
Aan den last, die nu zoo lang;
Ach wat viel die last ons bang!
Onze zwakke schouders drukt!

Looft

Looft Hem, vischers, aan het strand!
 Steekt gerust en blij van land.
 Vreest geen onraad op de zee.
 Alles, alles is in vree!
 Loof Hem, Zeeman! Langs de baren,
 Moogt gij weer, uit ieder oord,
 Oost of west of zuid of noord,
 Schatten voor uw land vergaren!

Land- en weiman, looft nu God!
 Juicht in uw gezegend lot!
 Zendt uw koelen in de wei;
 Drijft uw schapen op de hei;
 Gaat gerust uwe akkers zaaien;
 s'Vijands hand sleept nu uw vee
 Langer niet geweldig mee:
 Gij zult zelf uw schoven maien!

Stedelingen, looft den Heer!
 Hoopt op d'ouden welvaart weer!
 Neering voor den winkelier;
 Voor den koopman druk vertier;
 Bezigheid voor handwerkslieden;
 En voor schamele armen brood.
 Wil, o Heer! zoo goed, als groot,
 Daar uw zegen toe gebieden!

Mogt

Mogt vooral ons hart, van dank,
Gloeien al ons leven lang!
Mogt voorvaderlijke deugd,
In de Nederlandsche jeugd,
Met den Godsdienst, weer herleven
Mogt hier spaarzaamheid en vlijt
Wonen, als in vroeger tijd,
Dat zou hope op welvaart geven!

Schenk daar toe uw Geest, bekeer,
Heer! dit volk, uw volk weleer.
Geef aan de Euangelijstem,
Op de harten, kracht en klem.
Ach! dat velen die gelooven!
Dat zal ons, na langen druk,
Zegenen met een geluk,
Dat geen oorlog ons zal rooven.

STRIJD

S T R I J D

D E R

D E U G D.

Vaak klaagt uw hart, hoe zwaar het val,
Des Heeren weg te wandlen;
En naar zijn voorschrift, overal,
Te denken en te handlen.
Ja, 't is gewis, de deugd valt zwaar,
Zij overwint de lusten.
Doch oordeel zelf, wat of zij waar,
Bestond ze in ledig rusten.

Die in hunne ondeugd vrolijk zijn,
Trest dien op aard geen smerte?
Zijn slaven van hun eigen pijn,
Met een veroordeeld harte.
De vroomen, die zijn drift bestrijdt,
Heeft ook wel veel te lijden:
Doch al de smerte, die hij lijdt,
Verwandelt in verblijden.

F

Eerst

Eerst loopt de zondeweg, 't is waar,
 Door aardfche paradijzen;
 Doch verder op wordt hij — gevaar,
 En eindlijk — nacht en ijzen!
 Het pad der deugd is eerst wel steil,
 En zwaar, waar men zich wende,
 Doch verder op leidt het tot heil,
 Tot zaligheid in 't ende!

Stel eens: God had u toegeftaan,
 Zoo als 't uw vleefch zou willen,
 Bij 't woen van wellust, hebzucht, waan,
 Die driften vrij te fillen;
 Stel: God liet u die zonden vrij,
 Die ziel en lichaam krenken:
 Bedenk het zelf, wat toch zoudt gij
 Van zuik een God wel denken?

Hij heeft ons, tot ons waar geluk,
 Zijn reine wet gegeven.
 Zij is de zoetfte troost in druk;
 De dierfte fchat van 't leven.
 God wil den mensch, door 't goed verftand,
 En door 't geweten, leeren,
 Wat hij, als 't werkftuk zijner hand,
 Zal vlieden, wat begeren.

Die

Die mensch is wijs, die God recht vreedt;
 Gods dienst brengt vrijheid mede.
 Natuurdrift leidt het reedloos beest;
 Den mensch het licht der rede.
 Wat is de schat der ziele op aard?
 Wat plicht haar voorgeschreven?
 De deugd: wat loon is haar bewaard?
 Volmaaktheid, eeuwig leven!

Vind daaglijks in Gods woord meer smaak;
 Meer smaak in zijn genade,
 En zoek uw hart, met waar vermaak,
 Te reinigen van 't kwade.
 Wie kracht heeft, en die wel besteedt;
 Zal noch meer-kracht bekomen:
 Maar hem, die dit niet vlijtig deed,
 Wordt, 't geen hij had, ontnomen.

Gij strijdt, maar niet in eigen kracht;
 Des moct gij 't zeker winnen.
 't Is God, die in u werkt, met magt,
 't Volbrengen en 't beginnen.
 Waar gaf de vader ooit een steen,
 Den zoon, die brood begeerde?
 Bid vaak! God was geen God, o neen!
 Zoo hij nu hec niet eerde.

U moet, op 't moeilijk deugdenpad,
 Der zaalgen voorbeeld sterken.
 Uw God en Heer, die 't zelf betrad,
 Wees 't u in al zijn werken.
 U moet der boozen smaad en spot,
 Op dezen weg, niet hindren.
 De ware roem is roem bij God!
 En niet bij menschen kindren.

Wees dapper, sterk, altoos bereid,
 Ga vaak uw graf betrachten:
 En denk, wat is, bij de eenwigheid,
 Dees korte strijd veel te achten?
 't Kleinood, dat uw geloof verwacht,
 Zal u den moed doen leven,
 En der toekomstige eeuwen kracht
 U nieuwen ijver geven.

Wees eindelijk, Christen! onverfaagd,
 Zoó 't u niet steeds mogt lukken.
 Als u, hoe veel uw hart ook waagt,
 Steeds nieuwe zwakheen drukken.
 God ziet alleen niet op de daad,
 Hij ziet ook op het willen.
 Een Godlijk heil komt u te baat,
 Dit moet uw harte stillen.

VER-

VERTROUWEN OP GOD

I N

BANGE TIJDEN.

Die U niet kennen, Heer! die niet
Naar uwe rechten vragen,
Die moeten, in elk zwaar verdriet,
Van banger harte klagen.
Beklemd van smart,
Bezwijkt hun 't hart;
Zij moeten 't ergste vreezen:
Want nooit kan God
Het deel en lot
Van shoode spotters wezen.

Maar ik, ik mag in U alleen,
 Hoe 't ga, gemoedigd wezen.
 Hoe donker immer tijd mij schein,
 Noch had ik niets te vreezen.
 Ik ken U, Heer!
 En weet hoe zeer
 Uw wetten mij behagen:
 Ik zie het, Gij,
 Gij zorgt voor mij:
 Dat zie ik alle dagen!

Ik zal, mijn Vader! met geen klagte,
 Niet weenend tot U treden.
 Gij geeft mij toeverzicht en kracht,
 Tot vrolijke gebeden.
 Uw aangezicht
 Toont zich, met licht!
 Aan allen die U vreezen;
 Gij slaat hen ga;
 Schenkt hun gena,
 En wilt hun Redder wezen.

Gij

Gij wilt me, in elken boozen dag,
 Als met uw schild bedekken,
 En wat gevaar ook nadren mag,
 Mij tot een burgt verstrekken.
 Gij weert uw straf
 Dan van mij af,
 En wilt mij steeds verschoonen:
 Wat groot getal
 Ook om mij val;
 Mij doet gij zeker wonen.

Dan wilt Gij zijn verdoemlijk kwaad
 Den wrevelen vergelden,
 Die tegen U, uit bittren haat,
 Zich stout te wapen stelden.
 Dan zie ik aan,
 Hoe zij vergaan,
 Hoe ijlings zij verzwinden.
 En wie hem zoekt,
 Dien God vervloekt,
 Zal zijne plaats niet vinden,

Geef mij, dat ik, door 't waar geloof,
Een heilig leven lijde ;
Nooit aan de zonde strek ten roof;
Mij steeds in U verblijde.
Des zondaars straf
Daalt op hen af,
Gij wenkt en — ziet! zij beven.
Maar nooit zal mij,
Uw wraak, als Gij
Hen straf, bekomring geven.

GEES-

G E E S T E L I J K E S T R I J D.

Hoe naauw ik mij aan u verbind,
Wat zaligheid ik in u vind,
Noch houdt de lust van 't zondig vleesch
Mijn hart, o God, gestaag in vrees.
Hoe sterk gevoel ik vaak dien drang!
Wat valt die strijd mij zuur en bang!

De deugd, o ja! ik vind ze schoon,
Zij is zich zelf een groote loon.
Ik volg haar pad met vreugd en moed,
Ik weet, dat die geen zonde doet,
En zijne plichten niet vergeet,
Met reden hooggelukkig heet.

Maar, o! hoe ras word ik ontrust,
Door onderdrukte booze lust!
Zij zet mij tot zorgloosheid aan,
Tot hoog gevoel, en trotschen waan:
Gelukt haar dit: Ik, dwaas! dan schijn
Ik ras mij zelf een held te zijn!

Een held helaas! Wat ben ik strak? —
Wie trots en zorgloos wordt, is zwak;
Vergroot zoo zeer zijn eigen kracht,
Dat hij geen hulp van U verwacht;
Verfmaadt zijn looze weerp partij,
Wordt loom en traag; zelfs sluimert hij!

Nooit is hij nader bij zijn val. —
Als hij, verzegt, van overal;
Van buiten; in zijn eigen hart;
Door drift; door winzucht; vrees of smart,
Aan 't strijden moet. — Hoe ligt, hoe ligt,
Verliest hij alle kracht en zwicht!

Ik veel mijn zwak, o ja! mijn God!
Mij schrikken ligt gevaar en spot; —
Verstrooiing; driften; trotsche waan;
Kwaad voorbeeld; weekheid van bestaan;
Een fijn gevoel voor weelde of smart;
Hoe licht verleiden zij het hart!

Wie

Wie kan mij helpen! Gij alleen!
Gij zijt mijn hope en anders geen!
Ach! dat mijn zwakheid immer mij,
Ten mijnen nurt', voor oogen zij!
Ach! dat ik op U bouwe in nood,
Aan U getrou tot in den dood!

G E L O O F S R O E M

Rom. VIII : 31 — 39.

Wat zou noch mijn hart vervaren ?
God, die trou is, is mijn vriend,
En zijn Geest wil mij verklaren,
Voor Gods erfgenaam en kind;
Helsche straf doet mij niet sagen,
Wil mijn hart mij al verklagen,
Noch misleidt mij niet zijn smart;
God is meerder dan mijn hart.

Hij, de Kenner aller harten,
Kent ook mij, en weet alleen,
Hoe ik hier, in al mijn smarten,
Naar Hem smacht, naar Hem alleen!
Ja! hij weet, hoe diep mijn zonden,
Steeds op nieuw, mijn ziel doorwonden:
Niet mijn ongeloof en waan,
Mijn geloof, dat ziet Hij aan!

Nooit

Nooit verandert Hij van oordeel ;
Dus ook nooit zijn eeuwgen raad.
Christen! roem uw zalig voordeel,
Roem , verhef Gods liefdedaad!
Ons, ons Zondaars, ons verloornen,
Gaf hij zijnen Eengeboornen .
Waarlijk, waarlijk, alles geeft
Hij ons, die zijn Zoon ons geeft.

Mij ook is zijn Zoon gegeven,
Door 't geloof is die ook mijn.
Ja ! ik weet, dat ik zal leven,
En in Hem eens zalig zijn.
Mij heeft God, in Hem, verkoren,
Eer ik zelfs eens was geboren,
En de stem van zijne magt
Immer iets had voorgebragt.

Wie zou dien nu noch verklagen,
Dien God zelf verkoren heeft?
Wie, dien te verdoemen wagen,
Dien hij zelf de vrijspraak geeft?
Neen! geen hel kan mij vervaren:
Nu God zelf mij wil bewaren,
Die mij, zondeslaaf van aard,
Voor rechtvaardig heeft verklaard.

Duur

Duur heeft Hij mij zich verworven,
 Die mij Jezus Christus gaf;
 Die, voor mij aan 't kruis gestorven,
 Ook voor mij verrees van 't graf.
 Die, ter rechter Gods gezeten,
 Mij daar nimmer zal vergeten,
 Mij vervangt; mij nooit verstoot,
 Mij verlost uit allen nood

Trots de wereld en haar laster,
 Trots de hel en al haar woën,
 Steun ik op Gods liefde vaster.
 God zal mij getrou behoën!
 Niets, dat mij van God zal scheiden,
 'k Zal, wat ramp mij ooit moog beiden,
 Meer dan bloot geduldig zijn,
 Zingen midden in de pijn.

Laat dan woeste stormen woeden,
 Alles om mij heen zij nacht.
 God, mijn God, zal mij behouden,
 God houdt voor mijn heil de wacht.
 Schijn ik ooit van Hem gescheiden,
 Altijd blijft Hij trouw mij leiden,
 Door de duisternis, naar 't licht
 Van zijn Godlijk aangezicht.

Laat men mij nu schrik verwekken:
 Dreigen met den zwaarsten nood;
 Op de wreedste pijnbank rekken;
 Foltren, martlen, zelfs ten dood:
 Zwaar zou wel die proef mij wezen,
 Doch dan zelfs zou ik niet vreezen,
 Hij die zijnen Zoon mij gaf,
 Trekt de hand nooit van mij af.

Ja! verleidend is 't vermogen,
 Op ons hart, van 't wereldsch goeds;
 Glans van eer verblindt licht de oogen;
 Weeldeteugen smaken zoet;
 Vlelend is de gunst der grooten,
 Vaak met groot gevaar genoten;
 Hooge lof leidt licht van God,
 En noch lichter bittere spot:

Maar, wat lot mij ooit moog beiden,
 Dood of leven; smaad of eer,
 Niets zal mij van Jezus scheiden;
 Zwak ben ik, maar sterk de Heer.
 Gunst van grooten, raad van vrienden,
 Bittere haat van kwaadgezinden,
 Niets dat mij veranderen zou;
 Want Gods liefde blijft mij trou,

Loeren steeds, van alle zijden;
 Zielverzoeking en op mij;
 Wisfelt zelf de loop der tijden;
 Siddert mij het hart in mij:
 Geen berooving, geen gevaren,
 Geen vervolging, geen bezwaren,
 Geen bespotting, nood of smart;
 Wenden ooit van mij Gods hart.

'k Blijf onwrikbaar vast gelooven:
 Niets, ofschoon 't mij alles rooft;
 Zal mij ooit Gods liefde rooven:
 Dus verhef ik vrolijk 't hoofd!
 'k Weet, Hij blijft mij steeds gedenken;
 Die mij zelfs zijn Zoon wou schenken;
 'k Weet, dat Hij mij nooit verlaat:
 Dit 's een rots, die eeuwig staat!

RUSTE

RUSTE IN GODS WIL.

Volbreng aan mij uw welbehagen,
O Heer! door vreugd of tegenspoed!
Ik zal me in alles stil gedragen:
Volbreng aan mij uw welbehagen,
En geef mij voor of tegenspoed,
Het is mij alles goed!

Met pad, mij, door mij zelf, gekozen!
Hoe zeer 't mij aanloech in 't verschiet,
Vond ik vol doornen, zonder rozen:
Het pad, mij, door mij zelf, gekozen,
Hoe zeer 't mij aanloech in 't verschiet,
Liep uit op waar verdriet.

Maar 't pad, dat Gij mij langs doet treden,
Al schein 't van ver bezaaid met druk,
Vind ik steeds zagter voor mijn schreden:
Ja! 't pad, dat Gij mij langs doet treden,
Al schein 't van ver bezaaid mer druk,
Vind ik mijn grootst geluk.

Voor hoe veel dierbre gunstbewijzen;
Moet ik, o wijze, goede God!
Uw grooten naam bij de uitkomst prijzen!
Zelfs rampen waren gunstbewijzen,
Dank zij U, wijze, goede God!
Ach! stier Gij voorts mijn lot!

Al wat Gij mij voordaan wilt geven,
Neem ik gelaten, dankbaar aan,
't Zij vreugd, 't zij droefheid, dood of leven:
Al wat Gij mij voordaan wilt geven,
Neem ik, met blijdschap, dankbaar aan;
't Is alles welgedaan!

DOODS.

DOODSBETRACHTING.

Hoe zorgloos leeft de mensch, dat stof!
Zijn leven is als 't vallend lof,
En nochtans vleit hij zich met hoop,
Op eenen langen levensloop.

Zeg niet, ik denk in vreugd en nood,
In 't harte dikwijls aan den dood;
Hij, die niet steeds zijn sterfuur wacht,
Heeft nooit met ernst aan hem gedacht.

Wij leven hier voor de eeuwigheid,
Tot werk, van God ons opgeleid,
Elk oogenblik van onzen tijd
Zij dus daar aan met vreugd gewijd.

De dood rukt zielen voor 't gericht,
Daar brengt God alles aan het licht,
En maakt, wat hier verborgen waar,
Den raad des harten openbaar.

Zorg, daar de dood u daaglijks wenkt,
Dat gij toch steeds aan sterven denkt,
Proef uw geloof toch alle daag,
Of 't werkzaam is, of loom en traag.

Een zuchtken in den laatsten nood,
Een wensch, dat men, om Jezus dood,
Rechtvaardig voor Gods aanschijn zij,
Maakt niemand van zijn zonden vrij.

Een hart, dat van Gods wekstem leert,
Haar volgt en zich van 't kwaad bekeert,
Waar in 't geloof de liefde voedt:
Dat is 't, wat geldt, in Jezus bloed!

De heiligmaking valt hier zwaar.
Gij werkt ze niet, God schenkt u haar:
Gij echter zoek haar even sterk,
Als waar ze en bleef ze uw eigen werk.

De

De roeping, daar gij hier naar leeft,
 Het hooge doel, tot welk gij streeft,
 De rekenſchap, daar ge eens op wacht,
 Is Godvrucht, door 't geloof betracht.

Die al zijn leven daaraan ſchenkt,
 Die is 't, die recht aan ſterven denkt :
 En wasdom in de heiliging,
 Is ware doodsherinnering.

Hoe vaak vergeet ik dezen plicht!
 Treed, Heer! met mij niet in 't gericht!
 Druk zelf het beeld des doods in mij,
 Dat al mijn doen U waardig zij;

Dat ik oprecht, op elken dag,
 Mijn hart voor U doorzoeken mag,
 Of 'k ootmoed, liefde, vrede en trou,
 De vrucht des Geests, in mij aanſchou;

Dat ik U om genade ſmeek;
 De kracht der zonde in 't hart verbreek;
 En eens, in 't eind, door Christus kracht,
 Met blijdschap roep: het is volbragt.

W A A K Z A A M H E I D,

Niet dat ik mij volmaakt vermoedde,
Noch zwak blijft hier de beste deugd;
Maar, steeds getrouw op mijne hoede,
Jaag ik na dat kleinoed, met vreugd.
Want deugd, beroofd van Waakzaamheid,
Hoe ligt wordt zij tot kwaad verleid!

Zoo lang ik tred lang's 't pad van 't leven,
Gelijke ik 't kind, dat struiklend gaat.
't Betaamt elk, zorgzaam acht te geven,
Die, als zijn naasten valt, noch staat.
Zelfs wordt een overwonnen lust
Nooit in ons hart gansch uitgebluscht.

Om-

Omdat een drift u niet kan roeren,
 Die sterk in 't hart van andren leeft,
 Waant gij, dat niets u zou vervoeren;
 Daar toch elk hart zijn wereld heeft.
 Hem, dien noch goud, noch eerzucht roert,
 Heeft vaak een wenk, een woord vervoerd.

Men offert zwakkre lusten Gode,
 Door een gestrengte levenswijs,
 Maar heeft zijn sterker driften noode,
 Zeer noode, voor Gods liefde prijs:
 Dat is dat oog, 'dit is die voet,
 Die men zich zelf ontrukken moet.

Och! 't hart is vol van snoode listen,
 Vol van bedrog, in elken hoek;
 Dus past de waakzaamheid den Christen,
 En daaglijks ernstig onderzoek.
 Hoe vaak ziet onze, dwaze waan
 Den schijn van deugd voor 't wezen aan!

Alleen Hij kan dat hart doorgronden:
 Maar zoekt gij, voor zijn aangezicht,
 Oprecht naar uw verborgen zonden,
 Dan helpt Hij u, met kracht en licht,
 Dan is uw weg en gang gewis,
 En langer niet in duisternis.

Daarom, o Christen! waak ten strijde,
Zeg nooit, 'k heb reeds genoeg gedaan;
Mik hart heeft zijne zwakke zijde,
Daar valt uw zielevijand aan.
Zorgloosheid dreigt u met den val,
Waak daarom steeds, waak overal.

Wil mij, door uw genade, sterken,
Tot al, wat aan mijn roeping past,
En zet, op 't pad van goede werken,
O God, mijn wankle schreden vast!
En houd mijn harte, in waakzaamheid,
Altoos voor uwe komst bereid.

B I J M I J N G R A F.

U kom ik, met verlangen,
Gezegend graf, begroeten,
U, in wiens stillen boezem,
De matte dooden rusten.

Ook mijne ziel zal spoedig
Haar stof u aanbevelen;
Ook mijn gebeente spoedig
In uwen boezem rusten.

O sterfuur! plechtig tijdstip,
Wanneer ik aan u denke,
Wat wordt geheel deze aarde
Dan nietig in mijne oogen!

Hier, bij der vromen graven,
Waar ik, in ieders grafzerk,
Zijn zegeteeken vinde,
Wordt mijne ziele vrolijk.

Hier, bij der vromen graven,
Waar mij ook eens mijn grafzerk
Verstrekt ten zegeteken,
Wordt mijne ziele vrolijk.

Ja, dood, verschriklijk monster,
Voor wereld en voor zonde,
Voor mij hebt gij uw prikkel,
In Jezus dood, verloren.

Grim vrij den zondaar tegen,
Grim mijne ziel vrij tegen,
Een blik op Jezus lijden
Stelt u in eens ontwapend.

Kom, dood, kom, leg mij spoedig,
Vernocid en afgestreden,
Hier in het stof ter ruste:
'k Zal eens volmaakt verrijzent

T O E-

TOEVLUCHT

I N

VERZOEKINGEN.

Hier is het noch beproevingstijd,
Hier leven wij noch steeds in strijd,
Hier, waar de Booze in 't heimlijk loert,
Het zwakke vleesch zich zelf vervoert,
De lust der zinnen lokt en trekt,
En meenig voorbeeld lust verwekt.

Vaak nemen zonden de overhand,
En overstroomden 't gansche land.
Wees op uw hoede! 't Jongst gericht
Brengt al 't verborgene aan het licht.
Wees, door 't geloof, altoos bereid,
En bid met ernst om waakzaamheid.

Mija

Mijn opzet is — wel toe te zien.
Maar hoe zal ik al 't kwaad ontvlien!
Gevaar — neem ik hier, bij gevaar,
En 't eene net, bij 't andre, waar.
Mijn ergste vijand van rondom:
Waar vind ik open en ontkom?

De wereld kleedt haar schandlijk kwaad
Voor 't oog zomtijds in deugdgewaad;
Prijst ons 't genot des levens aan;
Houdt vroomheid voor bedrog en waan:
Haar pad schijnt lieflijk overal!
Zij wenkt ons, dat men volgen zal.

De Booze blaast het hart vaak in:
„ O! eene zonde meer of min!
„ En de ceuwigheid, — dat is noch vroeg”!
En dat is vaak voor 't vleesch genoeg.
Want wie verwacht standvastigheid,
Van hem, die zelf graag wordt verleid?

Gij, Jezus! moet ons hulpe bien;
Ik blijf vertrouwend op U zien.
Ben ik niet een van uwe leen,
Uw broeder, Heer, uw vleesch en been?
Verlaat mij niet in dezen staat,
Opdat ik U ook niet verlaat.

Moë

Hoe schoon de dienst der zonde eerst schijn,
Hij neemt een eind in hellepijn.
Sta daarom, door uw Geest, mij bij,
Dat ik geen slaaf der zonde zij!
Duld nooit, dat het den Boozen luk,
Dat hij mij aan uw hand ontruk.

't Is waar, 't geloof is zwak — maar Gij,
Almagtige! Gij staat mij bij.
Ik weet, wat ik van U verwacht;
Wat ik vermag, door uwe kracht.
Op U verlaat, in allen nood,
Mijn hart zich vast; tot in den dood.

Schoon 't leed van alle kant mij prangt,
En de angst mij van alom omvangt,
Ik blijf toch steeds in uwe hand,
En houde in alle proeve stand.
Zijt Gij door 't waar geloof met mijn,
Dus moet mij alles heilzaam zijn.

Met U, o Heer! kan ik bestaan,
Al zou de wereld zelfs vergaan.
De huichlaar beef! De zondaar schrik!
Maar ik, ik vrees geen oogenblik!
Want hij, wiens toevlucht bij U is,
Komt nimmer in verdoemenis.

Gij

Gij zijt het ook, op wien ik hoop;
In 't moeilijk strijdperk, dat ik loop;
Tot daar, waar na mijn hart verlangt;
De kroon der overwinren hangt.
Heer! sta in allen strijd mij bij,
Dat ik door U verwinnaar zij.

D E
W E G
D E S
V R O O M E N

Alleen hij leeft gerust, die zich van God laat leiden.

Hij wederstaat der boozen lust,
Hij strijdt, en is de kroon, den winnaar toebeschelden;
Hij is zich zijner deugd bewust.

Hij let op zijnen gang, en treedt met heilgen moede,
In kennis en in kracht gesterkt;
Krijgt uit zijn zwakheid kracht, bemint en smaakt het goede,
Dat God in zijne ziele werkt.

Hem heeft hij t' aller tijd, voor 't oog en in het harte;
Beproeft zich daaglijks voor Gods troon;
Heeft rou van al zijn kwaad, en heelt zijn boete smarte,
Door 't bloed van Jezus, 's Vaders Zoon.

G.

Getrouw aan zijnen pllicht, geniet hij 's Hemels gaven ;
Verfoeit hij gierigheid en nijd ;
En is, niet om veel gelds en goeds, als 's werlds slaven,
Maar in zijn God met weinig blijd.

Schenkt hem Gods goedheid veel, hij zal ook velen nutten,
En als zijn God goeddadig zijn.
Vermeerdren vrienden vreugd, verlaten deugd beschutten,
Zijn vijand helpen uit zijn pijn.

Hij tast uw rust niet aan, beschermt uw naam en leven,
Daar hij Gods beeld in u vereert.
Hij draagt u met geduld, is vaardig tot vergeven,
Zoo als hem zulks Gods voorbeeld leert.

Zijn voorbeeld zoekt uw hart in goeddoen te versterken,
Hij vindt zijn blijdschap in uw deugd.
Want allen zijn van God gevormd tot goede werken,
En hebben éénen Heer, één vreugd.

Die vreugd der eeuwigheid, die vromen hier genieten,
Verhoogt zijn vreugd en stilt zijn smert,
Geesthem geduld en moed, geen dood doet hem verschieten :
Zelfs in het sterven juicht zijn hart.

VER-

VERHEERLIJKING VAN GOD

I N D E

L E N T E.

Looft God! laat ons, zijn naam ter eer,

Een hoogen lofzang zingen!

Looft God! Daar is de lente weer,

Met al haar zegeningen!

Looft God! die wat hij schiep bewaart,

En alles zegent naar zijn aard!

Lofzingt hem, al zijn werken!

De grond, die lang verstorven lag,

Ontwaakt ten leven weder.

Daar stroomt, met elken nieuwen dag,

Een nieuwe zegen neder.

De wurm, die in één blaadje weeft,

De vogel, die de lucht doorzweeft,

Verheugt zich in zijn leven!

H

t Ge.

't Gelaat van 't aardrijk is verheugd;
Het luchtruim lacht elk tegen,
En berg en dal weergalmt van vreugd,
En smaakt verrukt Gods zegen.
Want God, wiens hand, aan al wat leeft,
En zijn en duurzaam leven geeft,
Betoont zich allen gunstig.

Looft God! Want hij is ons nabij! —
Zingt, alle zijne heiren,
De Heer is ons atom nabij,
In heemlen, aarde, meiren.
U looft, o God, u prijst mijn mond,
Ge omringt me, alwaar ik ben in 't rond,
Met uwe liefde en gunste.

Gij roept de wolken over 't land,
Dat zij de velden drenken,
En ons de gaven van uw hand,
In rijken voorraad, schenken.
Daauw, regen, wind en zonneschijn,
Die dienaars van uw almacht zijn,
Verkondigen uw goedheid.

Daar

Daar stroomt, zelfs uit uw dondelucht,
 Als berg en dalen beven,
 Versterking, wasdom, rijke vrucht,
 Gezondheid, voorspoed, leven.
 Dan breekt de zon op nieuw weer door,
 En mensch en dier en voglenkoor,
 Zijn weder in u vrolijk.

Gij geeft al wat ons hier verheugt,
 Gij Gever aller gaven;
 Maar eens zult Ge ons, met hooger vreugd,
 Uit rijker stroomen laven
 Om hoog looft U der Englen schaar;
 Ook wij, wij zullen u eens daar,
 Als zij, onsterflijk, loven.

D E

V E R H E E R L I J K T E

M I D D E L A A R.

U, die omhoog, in 't grootst gebiedt,
De hoogste heerlijkheid geniet,
U, God met ons! U eeren wij:
Sta ons met kracht en zegen bij.

Dat onze Broeder, 's Vaders Zoon,
Verheven op des Vaders troon,
Ons heil bezorgt bij 't hemelhof:
Wat groot geluk! wat dankensstof!

U zijn de heemlen onderdaan.
U bidden zelfs Gods Englen aan.
Gij heerscht, aan 's Vaders magt gelijk,
En hebr, als Hij, een eeuwig rijk.

64

Gij hebt des zondaars hell volbragt.
Gij trokt hem uit de helfche magt.
Gij houdt uw kerk met kracht in stand,
Gezeten aan Gods rechterhand.

Gij zegepraalt, dat doen wij mee.
Bij God vertreedt Gij onze stee.
Nu klage vrij de helle ons aan,
Geen nood ! Gij hebt voor ons voldaan !

Heil, die op u alleen vertrouwt !
Want die heeft op geen zand geboud ;
O zonde ! welk een kwaad zijt gij !
Dien Heer des Hemels dienen wij !

Gij, Heer ! Gij zijt ons hoogste goed,
Want gij verlost ons door uw bloed,
En schenkt ons uwen Geest, die 't hart
Bestiert en troost in alle smart.

Gij hebt de menscheid niet versmaad,
En zit nu in den hoogsten staat,
En Gij verhoort op uwen troon,
Ons, uwe broeders, 's Vaders Zoon.

Uw leer, uw woord beveeligt Gij,
Hoe sterk bestreen, van alle zij,
In zielverzoeking, strijd en nood,
Staat gij ons bij, zelfs in den dood.

Als ge eens, met heerlijkheid omstraald,
Het lot van elken mensch bepaalt,
Dan staan wij aan uw rechter zij,
En zien uw grootheid van nabij.

Dus vreezen wij den dood niet meer,
Dan juichen wij als 't Englen heir.
Dat Gij de Heer ; Gij, voor altijd,
Zoo Godlijk hoog verheven zijt.

VERLANGEN

NAAR DEN

H E M E L.

Hoe hijgt ons hart, om, van dit vleesch ontbonden;
Ontbonden van de lasten onzer zonden,
In vrije lucht, in 't vaderland hier boven,
God, voor zijn troon, te aanbidden en te loven!

Geen wachter, die, bij nacht,
Met meer verlangen smacht,
Naar 't licht, eer 't aan komt breken;
Geen moegevloden hart,
Dat ooit, met grooter smart,
Verlangt naar waterbeken!

H 4

Ach!

Ach! of ons God haast derwaards t'huis wou halen,

In 's Vaders huis, het eind van alle kwalen:

Waar hij ons zelf de tranen van onze oogen,

Hier roodgeschreid, teerhartig af zal droogen:

Daar, waar we vrij van pijn,

Bevrijd van nocite zijn,

En eeuwig vrij van klagen:

Daar waar we, voor altijd,

Als winnaars van den strijd,

De zegekroonen dragen!

Daar zal, na 't licht, geen duisternis meer komen,

Daar wordt geen vreugd door droefheid weggenomen.

Daar heeft men voor geen krankheen ooit te vreezen,

De zwakste zelfs zal daar heldhaftig wezen.

Daar kent geen schoonheid vlek;

't Genoegen geen gebrek;

De liefde geen verkoeling;

Daar vreest de roem geen nijd,

Daar voelt men geen verwijt

Van lage zelfbedoeling.

Arm-

Armzalige aard! verblijf van zoo veel rampen,
Waarmee wij hier, zoo lang wij leven, kampen,
Wij zijn u moe! ach! werden we eens ontslagen
Van 't zware juk, dat gij ons hier doct dragen!

Heer! haal ons spoedig thuis!

Verlos ons van dit kruis,

Die schreiend naar U wachten!

Maar neen! leer Gij ons stil,

Gelaten in uw wil,

Met Hijzaamheid U wachten.

L I J S T

VAN DE

ODEN EN LIEDEREN.

1	D e nabijzijnde dood.
Uit KLOPSTOCK I. 65. vrij gevolgd.	Bl. 1
2	Dit en het ander leven.
Uit STURM, <i>Lieder und Kircbengefange</i> . Hamburg 1780. bl. 4.	
3	Van het vertrouwen.
Uit CRAMER I. 105.	7.
4	Onweder.	9.
5	God is getrou.
Uit CRAMER I. 121.	11.
6	Gedurige doodsherrinnering.
Uit GELLERT bl. 24.	13.
7	De Ontfermer.
Uit KLOPSTOCK I. 35. vrij gevolgd.	17.
8	Om opgewektheid tot bidden.	19.
9	Ootmoed.
Uit GELLERT bl. 106.	22.
		10 Spo-

- 10 Spore tot bekeering en geloof. Bl. 25
 Dit lied van LAVATER, achter zijne aansporing tot bekeering, door K. S— vertaald, was door mij overgezet.
- 11 Avondproeve, 31.
 Insgelijks uit LAVATERS *erstes funfz. No. 4.*
- 12 Daaglijkfche boete. 33.
 Uit KLOPSTOCK II. 1.
- 13 God maakt alles wel. 36.
 Uit CRAMER.
- 14 Lofzang. 39.
- 15 Bede om den bijstand van den H. Geest, tot overwinning der verdorvenheid. 41.
 Uit mijne proeve van vertaling van LAVATERS fchiedl. gezangen, achter. *Nadenken over mij zelve* door M. — Utrecht 1774. bl. 33. In de volgende drukken is dit weggelaten.
- 16 Gods eer uit de natuur. 47.
 Uit GELLERT bl. 11.
- 17 Het Euangelij. 49.
- 18 De Hope der opftanding. 51.
 Uit KLOPSTOCK II. 32.
- 19 De bron der goede werken. 55.
 Uit GELLERT bl. 53.

20 Oorlog.	Bl. 59.
Uit CRAMER III. 74.	
21 Trifagion.	63.
22 Belijdenis van bederf en schuld	65.
23. Op Pinkster.	69.
24 Het goed geweten.	70.
Uit GELLERT bl. III.	
25 Voor onbekcerden.	75.
26 Vredezing.	78.
27 Strijd der deugd.	81.
Uit GELLERT bl 30.	
28 Vertrouwen op God, in bange tijden.	85.
Uit MUNTER I. 180.	
29 Geestlijke Strijd.	89.
Uit CRAMER I 223.	
30 Geloofsroem. Rom. VIII. 31 — 39.	92.
Uit J. A. SCHLEGEL <i>Geistliche Gefange</i> . Leipz. 1766. II. 77.	
31 Ruste in Gods wil.	97.
32 Doodsbetrachting.	99.
Uit GELLERT bl. 149.	
33 Waakzaamheid	102.
Uit GELLERT ten deele gevolgd. zie hem bl. 19.	

ten

ten deele uit het Breemsche Lutherfche gezang- Bl.
boek No. 714.

- 84 Bij mijn graf. 103.
35 Toevlucht in verzoeking. 107.
Uit SCHLEGEL II. 85.
36 De weg des vromen. 111
Uit GELLERT bl. 41.
37 Verheerlijking van God in de Lente. 113.
Uit het gezangboek van de Lutherfche gemeente te
Bremen.
38 De verheerlijke Middelaar. 116.
Uit CRAMER III. 59.

Verlangen naar den Hemel. 115.
Dit is eene verandering van het lied van Va-
der WILLEM SLUITER, 't Hemelsche Jerusa-
lem, met veel verkorting. Zie Eibergfche zang-
lust, bl. 68.

TWEE.

T W E E D E L I J S T

D E R

O D E N E N L I E D E R E N .

- A**in 't kruis verbleekt. II. 7.
Ach! zal dan uw verlosteschaar. II. 58.
Ach wanneer zal ik eens komen. II. 97.
Alleen hij leeft gerust, die. IV. 111.
Als u, in donkere dagen. III. 73.
Als ik, o Schepper uwe magt. II. 92.
Als ik eens na 't laatst ontslapen. I. 97.
Behouder, Menschenhoeder! dank! III. 89.
Bergen en rotsen zij moeten eens wijken! III. 86.
Blijde, zagtverkwikte ziele! I. 81.
Dag van God! gij zijt gekomen! III. 65.
Den besten vriend, dien God mij gaf! III. 11.
De dag is weer verbij! II. 98.
De dampkring om ons heen verdikt. IV. 9.
De moede dag zakt aan de kinnen neder. II. 73.
De Heemlen willen den Eeuwigen eeren. IV. 47.
De weg is ruuw, waar langs wij treen. I. 111.
De jonge dag, uit de oostkim opgerezen. I. 57.
De Heer is goed, laat elk hem eeren. I. 51.

Die

- Die u niet kennen, Heer, die niet. IV. 85.
- Dus zien wij weer de schemering. I. 117.
- Een ander zij vervult met schrik. I. 99.
- Eens rijpt het graan. IV. 52.
- Ga 'k eens bij 't vallen van mijn lot. I. 1.
- God, groot van raad. I. 9.
- God is de Rots, waarop ik bouw. II. 78.
- God is mijn lied, II. 107.
- Gij waart altoos, het geen Gij zijt. I. 54.
- Gij klaagt, dat u de zorgen prangen. II. 47.
- Gij klaagt, o ziel, in bittere smarte, II. 61.
- Gij, heilig licht! III. 52.
- Gij, alomtegenwoordig Heer! I. 3.
- Halelujah! lof zij den Heer! IV. 39.
- Haast is 't met mijn rampen uit. II. 55.
- 't Heelal, o Heer! let op uw wenken. I. 27.
- Heer, Gij noodigt uwe leden. I. 73.
- Heer! U! zij prijs. III. 61.
- Heer! wat Majesteit. III. 99.
- Heilig wenschte ik, Heer, te leven. IV. 41.
- Heilig, heilig, noch eens heilig. IV. 63.
- Het graf gaat open en Gods Zoon. I. 89.
- Heuchelijke tijding. IV. 29.
- Hier, onder dit geboomt. II. 83.
- Hier ben ik, om uw bittere smart. III. 13.
- Hier is het noch beproevingstijd, IV. 107.
- Hier lig ik, vol van smart en pijn. III. 113.
- Hoe vurig, hoe hittig is, Heer! II. 20.
- Hoe naauw ik mij aan U verbind. IV. 89.
- Hoe getroost te moede. II. 49.
- Hoe heigt ons 't hart. IV. 119.
- Hoe wijs, hoe schoon zijn al de dingen. II. 95.

Hoe

Hoe snel vervliegend mijne dagen. II. 111.
 Hij roept de zon, hij scheidt de maan. II. 113.
 Hoe zorgeloos leeft de mensch, dat stof. IV. 99.
 Hoe zeer ook uw haters vermeeren. III. 47.
 Ja, amen. Jezus in 't leven. I. 6.
 Ja, stel dit woord op berg en rots. IV. 7.
 Jehovah stond op Sinai. II. 23.
 Ik ben een vreemdeling op deze aard. IV. 4.
 Ik, stof uit stof, wie ben ik, Heer! IV. 33.
 Ik wil niet, dat de zondaar sneef. IV. 75.
 Ik kwam, uit moeders schoot. III. 105.
 Juicht heemlen op een hoogen toon. IV. 17.
 't Is volbragt, verlost vroomen. II. 37.
 Jezus! met de schaar der vroomen. I. 65.
 Kampen, worstelen, Bidden, waken. I. 14.
 Laat ons, Heer! uw dood gedenken. II. 33.
 Leer mij, o God, als ik mijn plicht. IV. 22.
 Looft den Heer, zingt hem uw psalmen. II. 103.
 Looft den Dood — en Helvertreder! I. 84.
 Looft God, laat ons, zijn naam ter eer. IV. 113.
 Mogt ik aan God mijn nood niet klagen. II. 75.
 Mijn God! wees met mijn rouw bewogen! III. 78.
 Mijn God! wat bange dag was dat! III. 81.
 Mijn God, mijn Heer! III. 83.
 Mijn eerste ziel zucht stijge in zang. II. 10.
 Mijn Schepper! mijn Vader! I. 92.
 Mijn Vader en mijn Rechter deed. IV. 1.
 Mijne levensonden snellen. IV. 25.
 Mij naar alles stil te voegen. I. 62.
 Na eene proef van weinig dagen. II. 116.
 Niet slechts strijden — overwinnen. I. 31.
 Niet dat ik mij volmaakt vermoede. IV. 102.

Nog

- Nog zuchten we in dit tranendal. I. 45.
- O Christen, wapen u tot strijden! I. 45.
- O God, hoe vreeslijk zijt Gij! II. 15.
- O God, gij Wezen groot van magt. III. 23.
- O God hoe gaarne zou mijn hart. IV. 19.
- O Heer, mijn God, door wien ik ben. II. 43.
- O ja, mijn God, die alles ziet. IV. 31.
- O mensch! o mensch! uw levensdagen. III. 17.
- Omhoog, mijn ziel, omhoog. II. 87.
- Onafincetbaar zijt gij, Heer! II. 47.
- O Geest van Vader en van Zoon IV. 68.
- Op bergen en in dalen. II. 105.
- Op! laat ons God, dien godden, wijzen IV. 36.
- Op, rust u toe! II. 17.
- Op God vertrouwen is mijn pligt III. 27.
- O leven aller dingen III. 39.
- O God! wat bittere boetesmart. III. 39.
- Oneindig Wezen! dat geen tijd. III. 41.
- O mijn God! helaas! hoe lang III. 75.
- O Geest, dien ons Jezus beloofde te geven. III. 103.
- O eeuwig God! volzalig Opperwezen. III. 111.
- O hoe zalig is mijn lot. III. 119.
- O hoe goed zijn al Gods daden! III. 122.
- Schoon mij hier vaak 's Heeren paden. I. 49.
- Schoon is natuur in mijne oogen! III. 20.
- Spoedig zal het uurtje komen. I. 106.
- Sterk mij, Jezus! om mijn pak. III. 30.
- Straf mij, naar mijn misdaan, Heer! I. 114.
- U, die om hoog in 't grootst gebied. IV. 116.
- U kom ik met verlangen. IV. 105.
- U zal mijn lofied prijzen. II. 81.

Vaak klaagt u hart, hoe zwaar het val. IV. 81.
 Vader, Vader, zie het smachten. II. 70.
 Vader van mijn Heiland! — geven. III. 4.
 Vader, 't is om eer nog schatten. III. 55.
 Verblijd u, ziel! dewijl uw Heer. I. 33.
 Verftout ge u voor Gods troon te treden I. 59.
 Vervrolijkt maar. IV. 71.
 Vloei nu, laat u niet bedwingen. III. 57.
 Volbreng aan mij uw welbehagen. IV. 97.
 Vrolijk wil ik. Heer! U prijzen. I. 36.
 Waar zijn de wijzen, die mij zeggen. I. 23.
 Waar houdt de wijsheid zig verborgen? II. 45.
 Wanneer ik voor Gods aanschijn wandel. III. 95.
 Wanneer ik, in Christus, met tranen. III. 1.
 Wat zorgt gij, ziel? wil u te vrede stellen. I. 21.
 Wat zou, in uwe hoede, o Heer! I. 41.
 Wat valt dit schriklijk kruis mij zwaar. II. 27.
 Wat is Gods goedheid waard geprezen! II. 100.
 Wat hart zal dan — o dan mij slaan. III. 7.
 Wat wenscht, o God! mijn hart. III. 49.
 Wat bitter zielverdriet. III. 100.
 Wat zou nu mijn hart vervaren. IV. 92.
 Wentel uwen weg op God. IV. 13.
 Wist ik niet: God leeft! I. 103.
 Wil, groote God! in mijne lofgezangen. III. 102.
 Ijle schoonheen van deze aarde. I. 17.
 Zalig die wanneer zij sterven. II. 65.
 Zalig ben ik uit genade. I. 39.
 k Zal u eens, gezegend graf. III. 91.
 Zend, groote Hoorder der gebeenen. II. 104.
 Zij den maten wandlaar dwalen. III. 97.

Zie

- Zie erbarmend op ons neer. IV. 59.
Zie mij, diep voor U gebogen. III. 97.
Zingt, zingt nu, met heilige tongen. I. 43.
Zingt vrolijk, gemeenten des Heilands. I. 109.
Zoo gij in ijver tot uw plicht. IV. 35.
Zoo wijd op aarde schezels leven. III. 87.
Zou 'k mijn vertrouwen. I. 26.

~~471-2706~~

~~471-2705~~

